De Nieuwsbode,

verschijnt op WOENSDAG van iedere week.

A. POTT, Uitgever.

Voorwaarden van Inteekening,

$ 2,00 per jaar, stiptelijk in *Vooruitbetaling.*

☞ Twee nommers voor den afloop van het abonnement brengt de inteekenaar eene waarschuwing.— Die daaraan niet in tijds eenig gevolg geeft, wordt van de lijst geschrapt.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.

Van 6 tot 10 regels, voor de eerste plaatsing $1. Voor 5 regels of minder 0 50. Voor elke volgende plaatsing 0 25. Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 25 Cents.

Toezendingen franco.

NIEUWSBODE.

Orgaan der Nederlanders in Noord - Amerika.

11. JAARG. NO 5. SHEBOYGAN, WISCONSIN 7 MAART 1860. GEHEEL NO. 525.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

STATEN GENERAAL.

Tweede Kamer.

KANAAL DOOR HOLLAND OP ZIJN SMALST.

Heden ontvingen wij het breedvoerig antwoord der Regering op het voorloopig verslag der Tweede Kamer nopens het wetsontwerp betreffende het maken van een Kanaal door Holland op zijn smalst.

De memorie van beantwoording vangt aan met de wederlegging der bewering, dat het plan van dat werk niet genoeg doordacht, niet genoeg van alle zijden bezien en dus voor eene beslissing niet rijp zou zijn. Daartoe wordt gewezen op de verschillende ontwerpen, sedert de laatste zeven jaren voor een kanaal door Holland op zijn smalst opgemaakt, op de zorg waarmede die ontwerpen door deskundigen worden onderzocht en overwogen, op de wrijving van denkbeelden, die in dat tijdsverloop over de uitvoering van het werk plaats vond.

Tot aanvulling der memorie van toelichting worden de voordeelen van het maken van het kanaal daarop in het breede uiteengezet, opdat daaruit zou blijken, dat het besluit der Regering, om de doorgraving geheel voor 's Rijks rekening te ondernemen, niet is "een laakbaar zwichten voor dreigende woorden", zoo als men zich in het voorloopig verslag veroorloofd heeft het te noemen. Indien in de spoorwegplannen de aanleiding tot die voordragt wordt gezocht, dan wordt over het hoofd gezien, dat bij de Regering reeds lang de ernstige wensch tot bevordering der doorgraving van Holland op zijn smalst had bestaan, een wensch door daden aan den dag gelegd; dan wordt er bovendien niet op gelet, hoe in de verslagen der Kamer zelve de aanleiding tot het indienen dezer voordragt is te zoeken.

De verbetering van den Rotterdamschen waterweg wordt niet uit het oog verloren, maar al ware de zaak der verbetering van dien waterweg rijp geweest voor afdoening, dan nog zou niet zijn voorgesteld, dit werk gelijktijdig met het kanaal door Holland op zijn smalst te ondernemen. Het is om meer dan eene reden onraadzaam, al die groote werken te gelijk aan te vangen. Het is echter geenszins de bedoeling, de zaak der verbetering van den Rotterdamschen waterweg te laten liggen; daaromtrent zal, wanneer dit wetsontwerp wet mogt worden, zoo spoedig 's Lands geldmiddelen het zullen toelaten, een voorstel worden gedaan. Het voornemen bestaat, de verder over die verbetering van den Rotterdamschen waterweg te wisselen stukken te zijner tijd te doen drukken en aan de Staten Generaal mede te deelen.

De Regering moet opkomen tegen de beschuldiging van roekeloosheid op het finantieel gebied. Door bijvoeging der bedragen welke voor de spoorwegplannen, de emancipatie en de doorgraving van Holland op zijn smalst zullen gevorderd worden, bereikt men het cijfer van 83½ millioen, maar moge het cijfer al ontzettend groot genoemd worden wanneer het tegenover de 23 millioen baten wordt gesteld, men vergete niet dat de eerstgenoemde som over eene reeks van jaren is loopende, terwijl de tweede geheel voorhanden is.

Nu aan het maken van het kanaal geene indijking kan worden verbonden, zal het eene onderneming gelden, die onmogelijk winst en zal kunnen afwerpen. Het is dus bedenkelijk te achten, onder die omstandigheden, een werk, waarbij zoo vele algemeene belangen zijn verbonden, aan bijzondere personen toe te vertrouwen.

Het denkbeeld is geopperd of niet van den Amsterdamschen handelstand ondersteuning was te verwachten, door b. v. tegen eene rente van 2½ a 3 pct. de noodige kapitalen aan den Staat te leveren. Het scheen echter nutteloos, de verwezenlijking van dit denkbeeld te beproeven, inzonderheid nadat ten behoeve van het spoorwegplan, door het Amsterdamsch Utrechtsch comite aanbevolen, eene rentegarantie van niet minder dan 5 pct. was verlangt.

Dat het ontwerp te weinig zou zeggen is niet in te zien. Indien het ontwerp wet wordt, dan zou de Regering verpligt zijn die wet uit te voeren en is zij van voornemen dadelijk eene wetsvoordragt in te dienen, ten einde het eerste gedeelte der kosten, volgens het voorstel van den Raad van den waterstaat op ƒ 1,887,899 gesteld, aan het Vde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor 1860 toe te voegen.

De memorie van beantwoording, gedagteekend 20 januarij, is onderteekend door de Ministers van Binnenlandsche Zaken en van Finantiën.

ROTTERDAM, 31 Januarij. — Wij vestigen de aandacht op de bij *Gebr. Langenhuysen* te 's Hage uitgegeven "Staatkundige Kaart der Nederlanden," vervaardigd door den heer *J. J. van Kerkwijk*. Op deze kaart zijn onder anderen aangewezen de kiesdistricten voor de leden der Staten Generaal en de Provinciale Staten; de census der kiezers; het aantal kiezers en inwoners in elke gemeente en elk kiesdistrict; het aantal leden der Staten Generaal en der Provinciale Staten, dat in elk district moet gekozen worden, enz. De kaart is opgedragen aan den Minister van Binnenlandsche Zaken, terwijl onder de inteekenaren behooren Z. M. de Koning, Z.K.H. Prins Frederik der Nederlanden, de commissarissen des Konings in bijna al de provincien, enz. Wij brengen den heer van *Kerkwijk* hulde, voor de uitmuntende wijze, waarop hij zich van zijne taak heeft gekweten en wenschen deze kaart in veler handen.

GOES, 29 Januarij. — In de afgeloopen week is in arrest genomen en naar Middelburg gevoerd om daar voor het Provinciaal Hof te regt te staan, zekere *Moerdijk*, geweest gemeente - ontvanger te Fort Bath, beschuldigd van verschillende valschheden in die betrekking gepleegd, en van het verduisteren van gelden der gemeente. Het schijnt dat de beschuldigde b. v. ƒ 4 belasting ontvangende, meestal in den stok van zijn register de helft boekte en verantwoordde, hetgeen eindelijk ontdekt is.

'S HERTOGENBOSCH, 30 Januarij. — Zaturdag avond ten 8½ ure werd ten huize van den heer *Pichot de l'Espinasse* door een vermomde en onbekende eene spanen doos bezorgd, ongeveer 2 palm lang en een palm breed, en aan de meid met name *Antje Verhoeckx* afgegeven, met de boodschap: "het compliment van Juffrouw *Meijer*."

Naar binnengaande, nam zij eene brandlucht, en ontsteld gaf zij de doos aan den huisknecht over, die bemerkte dat daaraan van buiten eene brandende lont was aangebragt, in gemeenschap met het binnenste der doos; zijne eerste beweging was om de lont, die misschien nog slechts eene minuut had te branden, om het doel te treffen, er af te slaan; hij opende daarop de doos en vond daarin een blikken koker en buskruid en stukken van steenen daarom. Dadelijk werd de justitie daarvan kennis gegeven.

Oogenblikkelijk begaf zich de heer officier van justitie, mr. *Twiss*, gevolgd door den commissaris van politie en den inspecteur derwaarts; de blikken koker werd geopend en bevonden gevuld te zijn met buskruid en scherven van glas, bij onderzoek bleek dat van boven een gat was aangebragt dat correspondeerde met het gat der doos, waardoor tot in den koker de reeds bijna verbrande lont was loopende.

De heer officier van justitie en de heer commissaris van politie begonnen onmiddellijk de dienstmeid in verhoor te nemen; daaruit bleek, dat zij verkeerd had met zekeren *S.*, van beroep metselaar, dat zij dezen had afgezegd en kort daarna een brief ontving in dichtmaat, waarin werd gezegd: "dat de gewezen minnaar zich zou wreken."

Onmiddellijk werd bij den bedoelden persoon huiszoeking gedaan en bij hem buskruid en twee pistolen met dubbele loopen en andere verdachte zaken bevonden; hij bleef echter kalm en bedaard onder zijne arrestatie en bij het verhoor de misdaad volstandig ontkennen, die zoo gelukkig mislukte. Van den beginne af tot gisteren avond is de heer mr. *Twiss*, bijgestaan door den heer commissaris van politie *van Oorschot* met de instructie bezig geweest. *S.* werd voorloopig ontslagen; de justitie blijft in deze nog duistere zaak haar onderzoek voortzetten.

ARNHEM, 30 Jan.—Nog steeds gaat men bij deze stad voort met het koopen en verkoopen van gronden als bouwterrein. Eene oppervlakte bouwland, gelegen aan den Buitensingel ten noorden der stad langs den Spoorweg, is onlangs door den heer baron *van Heeckeren van Enghuizen* in perceelen verkocht tegen den prijs van ƒ 5 tot ƒ 10 de vierkante el, waarop in dit voorjaar fraaije villa's sullen verrijzen. Door sommige personen wordt in dit opzigt zeer voordeelig gespeculeerd. Voor timmerlieden, metselaars enz. belooft de aanstaande zomer dus weder handen vol werks.

ZAANDAM, 30 Jan.—Nog was de misdaad der vergiftiging, waarvan de schuldige op het stadhuis alhier in verzekerde bewaring werd gehouden, het onderwerp der verschillende gesprekken toen het volgende daarmede in verband staande voorval de aandacht der politie tot zich trok. In den avond van den dag, dat de schuldige hare misdaad zelve bekende, werd aan haar adres op het stadhuis een brief bezorgd, waarvan de inhoud ten doel scheen te hebben, om de schuldige moed in te boezemen, terwijl de schrijver verklaarde hare gevoelens te deelen en ook hetzelfde voornemen te hebben.

Het is zeer ligt te begrijpen dat deze brief eenige ongerustheid baarde, dewijl men niets anders vermoedde dan dat de betrokken familie door eene tweede poging tot vergiftiging werd bedreigd. De politie beijverde zich op nieuw om ook dezen dader op te sporen. De stempel van het papier, waarop de brief was geschreven, droeg veel tot de ontdekking bij, zoodat men den briefschrijver al spoedig had uitgevischt, doch de verbazing steeg ten top toen men een knaapje van 14 jaren (de loopjongen van een kamerbehanger alhier) als den dader zag arresteren.

Nadat deze aan het bureau van politie werd gebragt, ontdekte men dat hij een request aan Z. M. den Koning bij zich had, behelzende een verzoek om gratie voor de bewuste *C. W. Loopwijk*, waarvan de verzending zeker door zijne onverwachte arrestatie was verhinderd. Men heeft voor den 14jarigen romanheld nuttig geoordeeld om hem eenige dagen kostelooze huisvesting te bezorgen. Men beweert dat de stijl van het request voor zijne jaren bijzondere opmerking verdient.

MIDDELBURG, 31 Jan.—Men verneemt dat de visschers in Arnemuiden, met de bemanning hunner vaartuigen, onlangs door de Regtbank alhier schuldig verklaard aan eenvoudigen diefstal van brandgoederen, zich van dat vonnis in hooger beroep hebben voorzien.

OOSTERHOUT, 31 Jan.—De handel in vee was in de afgeloopen maand in deze streken algemeen levendig, en op de Belgische markten vertoonde zich veel kooplust. De kalfdragende koeijen zijn tegen hooge prijzen zeer gezocht en daarvoor wordt van ƒ 170 tot ƒ 230 besteed. Sedert 1sten Januarij jl. bedroeg het getal der door deze stad doorgevoerde runderen, met bestemming naar Belgie, 351.

ROTTERDAM, 1 Febr. —Het alhier te huis behoorende fregatschip *Maria Elizabeth Margaretha*, kapit. *F. C. Baudits*, van Cardiff naar Singapore, is, volgens een op heden ontvangen partikulier berigt, op de Fransche kust gebleven. De kapitein en negen man der equipage zijn bij deze schipbreuk omgekomen.

ROTTERDAM, 4 Febr. — Aangaande het verongelukte schip *Maria Elizabeth Margaretha* kap *F. C. Baudits*, van Cardiff met eene lading steenkolen naar Singapore, vernemen wij, volgens partikulier schrijven van den 1sten stuurman *Latour*, de volgende bijzonderheden:

Het schip had sedert het vertrek uit Cardiff, 14 dagen lang, met gestadig stormweder te worstelen gehad, waarin het al zijne marszeilen verloor, en eindelijk de schroefarmen van het roer heeft gebroken; zoo spoedig mogelijk werd er een hulpstuurtoestel gemaakt, doch het stormweder steeds aanhoudende, werd er in scheepsraad besloten de eerste de beste haven in lij te zoeken om de schade te repareren.

Dienvolgens werd naar Brest koers gezet en arriveerde men Zondag 29 Januarij met zeer dik weder in de baai van Camaret, alwaar het schip ten anker werd gebragt. Maandag morgen werd gezegde stuurman door den kapitein over land naar Brest gezonden om eene stoomboot te halen, ten einde het schip naar die haven te slepen.

Gedurende diens afwezigheid is het schip van zijne ankers op strand geslagen. Tien man van de equipage (waaronder de kapitein) verloren bij deze ontzettende ramp het leven. Aan de overigen mogt het gelukken om gebonden aan het strand te komen; dank zij daarvoor gebragt aan de menschlievende en moedige hulp van eenige inwoners van Camaret (bij Brest), en daaronder in de eerste plaats aan de heeren *Falloy*, commissaris der Keizerlijke marine, en *Adigard*, kapitein der douane te Crozon. Deze beide hebben zich boven allen onderscheiden door hunne edelmoedige zelfopoffering; de eerste had bijna zijne menschlievendheid met den dood bekocht, doch is gelukkig met eenige wonden vrijgekomen.

Eenmaal aan wal zijnde, werden zij door de strandbewoners met de grootste gulheid ontvangen en verzorgd.

— Omtrent het noodlottig vergaan van bovengenoemd fregatschip, waarvan hierboven reeds melding is gemaakt, verneemt men nog de treffende bijzonderheid, dat zich onder de opvarenden bevond een der zoons van den kapitein, een jongeling van achttien jaren. Nadat deze door zijnen vader van boord was gezonden, en, goed zwemmer als hij is, zich had gered, keerde hij naar het schip terug, om zijnen vader, die niet zwemmen kon, zoo mogelijk te redden.

De kapitein echter wilde het leven zijns zoons aan zulk eene wanhopige poging om hem te redden niet blootstellen, en zond hem weder terug. Naauwelijks was de jonge *Baudits* weder op het drooge, of het denkbeeld, dat zijn vader moest verdrinken, overmande hem en hij wierp zich weder in zee en trachtte, ten tweeden male, op het wrak teruggekeerd, zijnen vader te overreden zich aan zijne krachten toe te vertrouwen. Maar de kapitein wilde daarvan niet hooren en beval zijn zoon, nu met gezag, het zinkende wrak te verlaten. De zoon bereikte daarop weder het strand, en, zoo als bekend is, vond de kapitein zijn graf in de golven.

Men schrijft betreffende deze scheepsramp nog uit Camaret dd. dezer, dat van de elf verdronken personen der equipage zeven lijken zijn gevonden, waaronder dat van den doctor, van de twee stuurlieden, van den bootsman en van den hofmeester. De overige lijken had men, in weerwil van alle daartoe aangewende pogingen, niet kunnen vinden.

VLISSINGEN, 7 Febr.—Den 3den dezer werden op 's Rijks werf alhier de stoomwerktuigen beproefd van Zr. Ms. fregat *Zeeland*, die te Fijenoord vervaardigd en door den heer *Stormebrink* in gemeld vaartuig geplaatst zijn. In het bijzijn van officieren en ingenieurs, zette zich de reusachtige machine in beweging, en overtrof de stoutste verwachtingen, zoo wat de machine als wat het schip aangaat, dat bleek zoo goed te zijn dat het, bij de zware werking der machine, geheel vrij bleef van de trillingen, die men op alle andere schroefschepen ontwaart.

WERKENDAM, 6 Febr. — Alhier zijn verschillende geruchten in omloop, die nog andere bevestiging behoeven, doch welke tegenwoordig het voornaamste onderwerp der gesprekken in deze gemeente uitmaken, namelijk dat zich hier een drietal personen zoude bevinden, die zich aan oplichterij zouden hebben schuldig gemaakt. Men moet naar Rotterdam zijn gereisd en zich aldaar begeven hebben in eenige voorname winkels, om er eenige waren te koopen met het doel om die aan de Christelijke Afgescheidene armen dezen winter uit te deelen. Die personen dan zouden zich hebben voorgegeven te zijn de kerkeraad van genoemde gezindte, doch daar de armenkas nog niet toereikende was, of later zoude geligt worden, verzocht men hen eenige goederen ter uitdeeling te willen toezenden, beloovende terstond te voldoen, zoodra de armenkas zal geligt zijn. In hoeverre deze geruchten waarheid behelzen, daarvan kan men nog niets met zekerheid mededeelen, echter verneemt men nog bij nadere geruchten dat de predikant of de kerkeraad van genoemde Christelijke Gemeente reeds eene schriftelijke aanmaning tot betaling zouden hebben gehad, die hun natuurlijk geheel vreemd voorkwam daar zij er hoegenaamd niets van wisten.

'S HERTOGENBOSCH, 5 Febr. — Als eene zeldzaamheid wordt medegedeeld dat in de provincie Noordbrabant zich iemand bevindt van een hoog adelijk geslacht afkomstig, die vier jaren page was bij prins *Willem V*, en wel van 1790 tot Januarij 1795. In dien tijd woonde hij bij de huwelijksfeesten van Z. M. Koning *Willem I*, en ook de doopplegtigheid van Z. M. Koning *Willem II*. Al zijne kameraden, die met hem nog destijds page waren, zijn reeds voor lang ten grave gedaald, zoo dat hij naar alle waarschijnlijkheid de eenig overgeblevene is van hen, die in dienst van Prins *Willem V* zijn geweest.

KAMPEN, 7 Febr.—Door den thans woedenden storm heeft het water het Kamper eiland gedeeltelijk geïnundeerd en is in den dijk van de Mandjesweerd een gat geslagen, zoodat die Weerd zal onderloopen; terwijl bij Grafhorst het water over den Brinkdijk loopt.

MIDDELBURG, 7 Febr. L. l. Zaturdag stond *J. Moerdijk*, voormalig Gemeente - Ontvanger van Fort Bath, te regt voor het Provinciaal Geregtshof in Zeeland, ter zake van door hem in die betrekking gepleegde valschheid in openbare acten en verduistering van hem als zoodanig toevertrouwde gelden. De beschuldigde is schuldig verklaard aan de hem bij acte van beschuldiging te laste gelegde feiten, doch uit aanmerking van verzachtende omstandigheden veroordeeld tot eene correctionele gevangenisstraf voor den tijd van een jaar, vier geldboeten elk van ƒ 50 en de kosten van het proces.

ZIERIKZEE, 7 Febr.—Door *C. van de Cule*, te Burgh, is een arend geschoten, die eene vlugt had van 7⅝ R. voeten.

HARLINGEN, 7 Febr. — De storm, die dezer dagen woedde, heeft hier en daar nog al schade veroorzaakt. Hier ter stede werd gisteren de toren der groote of nieuwe kerk door den bliksem getroffen. Het vuur, door den hevigen wind aangeblazen, dreigde eenige oogenblikken daarna het schoone gebouw met vernieling terwijl rook en vlammen uit het lantendak der torenspits naar buiten sloegen. Gelukkig slaagde men er in de vlammen te beteugelen en alzoo eene zware ramp af te wenden.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 4 Feb. De Keizer ontving gisteren graaf *Rechberg* en den generaal *von Benedeck* ten gehoore. Men zegt dat de in zuidelijk Tyrol gestationeerde troepen bevel ontvangen hadden om naar Italië op te rukken, en ook van hier moesten verscheidene regementen derwaarts op marsch gaan. De versterking der kusten heet wel voleindigd te zijn, maar laat echter nog veel te wenschen over. De vestingen Mantua, Verona, Peschiera en Legnago werden geprovianteerd en uit alles schijnt te blijken dat, wat er ook gebeuren moge, tot het behoud van den Venetiaanschen Staat besloten is. Ten gevolge der door den Franschen ambassadeur, markies *de Moustier* gedane mededeelingen, zou in de laatste dagen wel over de vraag beraadslaagd zijn of in het belang van den Keizerstaat, waaraan afstand van *Venetië* te doen, en nog een zeer aanzienlijke som, sommigen spreken van 300 millioen francs, den minister *Rechberg* daarvoor zijn aangeboden, maar dit aanbod is van de hand gewezen. Intusschen wil men zich streng bij eene verdedigende houding bepalen en alles vermijden wat de tegenpartij zou kunnen in de hand werken.

Intusschen heerscht hier eene zeer sombere stemming, niet alleen vele ambtenaren, maar ook talrijke fabrikanten zien de toekomst met angst te gemoed; de vele fallissementen gedurende het afgeloopen jaar, het verlies van het handelsverkeer met Lombardije, de stijgende agio en andere oorzaken werken daartoe zamen. Indien, gelijk sommigen dachten, de oorlog in het voorjaar op nieuw uitbarstte, dan zou de ellende niet te overzien zijn, en zouden ook de hervormingen, waaraan de Monarchie zoo dringend behoefte heeft, gewis weder voor langen tijd op den achtergrond geschoven worden.

De generaal *Benedeck* heeft, zegt men, bij het aanvaarden zijner betrekking als kwartiermeester-generaal van den staf, eene zeer oorlogzuchtige toespraak aan zijne onderhoorigen gehouden.

WEENEN, 30 Jan. — Een gedeelte der Hongaarsche deputatien is reeds gisteren weder huiswaarts gekeerd, terwijl ook de overige leden heden morgen vroeg naar Pesth afreisden, alleen met uitzondering van baron *Bay* en baron *Pronay*, de voorzitters der beide deputatien, die heden bij den Keizer ontvangen worden. De hoop op het intrekken van het Keizerlijk patent van 1 September is geheel opgegeven, nadat graaf *Rechberg* en graaf *Thun* beide verklaard hebben hoe het des Keizers vaste wil is dat genoemd patent ten uitvoer zal worden gelegd. De deputatie heeft derhalve haar verzoek om intrekking van het patent in dezen zin gewijzigd dat zij, in stede daarvan, bewilliging tot het zamenroepen der Synode vraagt, die over de invoering van het patent beraadslagen en zoodanige veranderingen voorstellen zou welke met de belangen der Evangelische kerk in Hongarije strooken. Of dat verzoek zal ingewilligd worden, lijdt nog grooten twijfel.

— Twee klericale bladen hebben heden eene ernstige waarschuwing van de politie voor de drukpers ontvangen, namelijk de Weener Kerkelijke Courant, wegens een uitval tegen de Joden en de Volksvriend, die zelfs in beslag genomen is, om niet algemeen bekende oorzaken. Laatstgenoemd blad wordt onder den invloed der Vereeniging van Sint Severinus geschreven.

FRANKRIJK.

PARIJS, 2 Febr. — Heden is uit het kabinet des Keizers eene nota toegezonden aan den aartsbisschop van Parijs, om hem opmerkzaam te maken op sommige zeer heftige predikatien die in kerken op het platte land moeten zijn gehouden. Eenige predikers zouden Keizer Napoleon kenbaar hebben aangeduid onder den naam van *Juliaan, den Afvallige*. De aartsbisschop van Parijs zou in zijne hoedanigheid van primaat des Keizerrijks zijn uitgenoodigd om aan al de bisschoppen eene circulaire te zenden, om hen op hunne hoede te doen zijn tegen de overdreven predikatien der pastoors.

PARIJS 6 Februarij.— In eene depeche heden alhier ontvangen, welke den hoofdinhoud doet kennen van een *communique* in den *Morning Post*, worden de voorstellen vermeld, welke door Engeland aan Frankrijk zouden zijn gedaan. — Ik geloof dat het feit zelf waar is, maar Frankrijk kon onmogelijk het laatste van die voorstellen, strekkende om binnen een bepaalden termijn zijne troepen uit Rome en Noordelijk Italië terug te trekken, aannemen. Men is het niet eens kunnen worden omtrent de bepaling van dien termijn. Wel wilde Frankrijk er in toestemmen het legerkorps onder den maarschalk *Vaillant* uit Lombardije terug te trekken, maar daarentegen verlangt het vrij te blijven in zijne beoordeeling van het juiste oogenblik om het expeditiekorps uit Rome te verwijderen.

„Wat het algemeen stemregt betreft, hetwelk Frankrijk wilde zien toegepast op de aanstaande verklaring van den volkswensch in Midden-Italië, ik meen u te kunnen verzekeren dat onze Regering daarop niet zoo bijzonder zal aandringen. — Bovendien levert de zaak eene moeijelijkheid op. In de Sardinische grondwet is het beginsel van algemeen stemregt niet opgenomen; was het er nu eenmaal in praktijk was gebragt om over de aanhechtings-questie te beslissen en de aanhechting vloeide daaruit voort, zou men het der in eens ter zijde kunnen stellen?

De heer *Peyrat* hoofdredacteur van *la Presse*, heeft eene reis gemaakt in geheel Italië. Heden deelt hij in een artikel dat, en om den vorm en om den inhoud, belangrijk genoemd kan worden, een en ander van zijne reisindrukken mede. Hij bevestigt volkomen de geweldige beweging die door geheel Italië heerscht; hij heeft de meest uitstekende mannen van elke partij geraadpleegd. "Ziende, zegt hij, hoe de questie hoe langer zoo ingewikkelder werd, en hoe de diplomatie al minder en minder gezind was haar door de gewone middelen op te lossen, hebben de Italianen besloten om zelf den knoop door te hakken, het koste dan wat het wilde. De aanhechting, waaraan eerst weinig werd geloofd en waaromtrent men vrij onverschillig was, voornamelijk in Toskane, is thans een nagenoeg verwezenlijkt feit in de schatting der bevolking. Binnen eene maand zal zij officieel afgekondigd worden."

De heer *Peyrat* beijvert zich om aan te toonen dat er voor Italië, na den vrede van Villafranca plotseling aan zich zelf overgelaten, geene andere uitkomst was dan om in zijne eenheid de middelen te zoeken ten einde in de toekomst aan Oostenrijk het hoofd te kunnen bieden en de geheele bevrijding van het Schiereiland voor te bereiden.

De Moniteur deelt heden morgen eene lange lijst mede van bevorderingen en benoemingen van Sardinische officieren bij het Legioen van Eer. Een aantal daarvan, die nog geen ridder waren, zijn tot officieren, kommandeurs en grootofficieren benoemd. Dit is een vrij gewoon gebruik ten aanzien van vreemdelingen, maar hetwelk ten aanzien van Franschen onderdanen slechts bij hooge uitzondering wordt gevolgd.

Sommigen hebben zich verwonderd den naam van *Garibaldi* niet op deze lijst aan te treffen.— Ik kan u verzekeren dat *Garibaldi* openlijk elke onderscheiding van dien aard heeft afgewezen.— Van *Garibaldi* gesproken, — ziehier wat men omtrent hem vertelt. „Hij is eenige weken geleden gehuwd met de dochter van den markies *Raimondi*. Eenige dagen later werden hem naamlooze brieven, het gevolg van eene gewoonlijke wraak ten opzigte van zijne jonge vrouw, toegezonden. *Garibaldi* is geweken naar het eiland Caprera, bij het eiland Sardinië. Dat huwelijk is niets anders dan het gevolg van de opgewondene geestdrift van een jong meisje.

De *Moniteur de l'Armee* deelt eene correspondentie uit Indië mede, waarin herinnerd wordt, hoe men aanvankelijk had bepaald dat de beide legerkorpsen, door Frankrijk en Engeland voor den oorlog in China afgezonden, elk 8000 souden bedragen, maar hoe Engeland, door latere aanwervingen in Indië zijn contingent gebragt heeft op 22,000 man. Intusschen kan ik u verzekeren dat ten dien opzigte verklaringen zijn gevorderd van het Britsche Kabinet, dat geen voldoend antwoord moet hebben gegeven. Engeland wil, in geval van eene vredebreuk, in staat zijn om alleen op te treden.

Men verwacht te Parijs graaf *Arese*, den bemiddelaar tusschen graaf *Cavour* en den Keizer, in de kwestie van Savoije.

— Reeds is gemeld hoe de protectionisten en voorstanders van het verbodstelsel, met den senateur *Mimerel* en de leden van het genootschap tot bescherming van den nationalen arbeid aan hun hoofd, in hunnen wrevel over de aanstaande veranderingen, zoover gegaan zijn van het sluiten hunner fabrieken voor te stellen, met het doel om de duizenden werklieden, die daardoor broodeloos worden souden, tot opstand aan te drijven. Te Roubaux hebben sommige fabriekanten werkelijk reeds een deel hunner arbeiders afgedankt en te Rijssel zou tot eene algemeene schorsing van den arbeid besloten zijn. Maar de Regering is dienaangaande tot een krachtig besluit gekomen. Zij heeft, namelijk, de protectionisten te Rijssel, Roubaux, Rouaan, Mulhausen en elders doen weten dat, indien zij, uit partijzuchtigen wederstand tegen sedert lang noodig gewordene hervormingen, hunne werklieden tot opstand mogten aanhitsen, zij zelve en niet hunne arbeiders in hechtenis genomen zullen worden. Deze bedreiging heeft hen geheel uit het veld geslagen; zelfs de heer *Mimerel*, die jegens vroegere Regeringen en nu jegens de tegenwoordige zulk een hoogen toon aansloeg, is thans als eene duif geworden, en zijn warme ijver voor de bescherming is door de vrees voor de muren eens kerkers of voor eene reis naar Cayenne, ten eenenmale bekoeld.

— Een uit Rome aan het dagblad *Siecle* gezonden brief van 30 Januarij schildert den staat der gemoederen in de zoogenaamd getrouw gebleven Romeinsche provincien alles behalve gunstig voor het bestaand bewind af. Den 25 dier maand grepen te Peruggia groote ongeregeldheden onder de Zwitsers plaats, die in hunne kazernes in opstand geraakten, hunne posten verlieten en eene gezamentlijke ontvlugting beproefden, hetwelk de generaal *Schmid* echter nog belet heeft. De Zwitsers klagen over alles, zijn ijverzuchtig jegens de van alle kanten toestroomende Duitsche huurlingen en achten eene uitbarsting van het misnoegen der bevolking na op handen. Een aan Keizer *Napoleon* gerigt adres tegen het wereldlijk bewind des Pausen is in die in staat van beleg gestelde stad door 18 leden van den gemeenteraad, 219 leden van den adel en den aanzienlijken burgerstand, 359 leeraars, geneesheeren, advokaten en kooplieden en 472 kunstenaars geteekend. Niets is in staat den haat der stad tegen de priesterregering te stillen, zelfs niet de belofte dat zij de residentie van den legaat worden zal, zoo als thans Bologna is, waaruit genoegzaam blijkt dat de hoop op herwinning van de Romagna geheel is opgegeven. Wervers doorkruisten steden en dorpen der genoemde provincien en trachten tot in de gevangenissen toe aanwinst voor het Pauselijk leger te doen; maar noch drinkgeld, noch medailles van de onbevlekte ontvangenis, noch zelfs aflaten baten. Te Ferentillo namen eenige jongelieden den wijn wel aan, die de werfofficier hun schonk, maar toen hij hun de rol ter teekening voorlegde riepen zij: leve *Garibaldi*! en keerden hem den rug toe. Te Terni en te Amelia wilde niemand den officiersrok der Pauselijke stadswacht aantrekken. Eenige kompagnien soldaten uit de Marken zijn tot handhaving der orde in de provincie Viterbo ontboden.

In den boven bedoelden brief aan den Keizer der Franschen wordt de onmogelijkheid betoogd dat de tot heden toe in naam getrouw gebleven provinciën bestendig onder het wereldlijk gezag van den Paus blijven, en naardien de onderteekenaars van het adres gelijktijdig met de Romagna geleden hebben, willen zij ook voortaan in het lot daarvan deelen. Alle wijziging in het tegenwoordig stelsel zou, uit den aard der zaak, onvoldoende zijn, omdat het stelsel van geestelijk bewind in wereldsche zaken, al wierd het ook door andere en betere personen in werking gebragt, met de zeden en beschaving des tijds in strijd is.

Als men derhalve een nieuw Italie wil grondvesten en bevredigen, als men de rust van Europa verzekeren wil, moet deze zaak alvorens zijn uitgemaakt. In het hart van Italie een brandpunt van bestendige verdeeldheden en troebelen over te laten zou met het weder vernielen van het in de overige provintien volvoerd werk gelijk staan. De menschelijkheid, de billijkheid en het algemeen belang vorderen dus dat aan de wenschen van Rome en zijne provincien geheele voldoening gegeven worde, en de adressanten noemen het de taak des Keizers het Pausdom te redden door Italie te bevrijden, hetwelk alleen geschieden kan door het hoofd der Katholieke kerk van al die wereldsche zorgen te ontheffen welke tot niet zijne verheven roeping overeenkomstige handelingen nooden.

"Het is,—zoo vervolgt het adres,—voor ons eene smartelijke gedachte, dat de stad die eens de Koningin der wereld, de bakermat van zoo vele doorluchtige mannen was, en zulke doorslaande blijken hunner vaderlandsliefde en deugden heeft gegeven, van de werkelijke voordeelen zou moeten verstoken blijven, welke ons souden worden vergund. Bijaldien redenen van hooge staatkunde zulks voorschrijven, wanneer het heil van Italie zelf een zoo groot offer vordert, dan zal uwe Majesteit de bitterheid daarvan weten te verzachten, en uw doorzigt zal een gelukkig middel weten te vinden, waardoor, terwijl Rome aan den Paus blijft, Italie aan de Romeinen blijven zal, en ons gemeenschappelijk Vaderland niet van zulke eervolle en dierbare medeburgers zal verstoken blijven." Ter sluite wordt ook nog een beroep op de overige Europesche Mogendheden gedaan.

ENGELAND.

LONDEN, 30 Januarij. De komst des Prinsen van Oranje in Engeland en zijn bezoek te Windsor hebben het vroeger gerucht wegens een voorgenomen huwelijk van dien Prins met Prinses *Alice*, tweede dochter van H. M. en den Prins Gemaal, doen herleven, en sommigen verzekeren stellig dat het verbond der twee [illegible] loop sal voltrokken worden. Ook wekt het in hoogere kringen de aandacht dat aan het Berlijnsche Hof groote toebereidselen gemaakt worden om eene eigene hofhouding voor Prinses *Alexandrine* van Pruissen, dochter van Prins *Albert* en Prinses *Marianne* der Nederlanden, te vestigen, en knoopt men daaraan het gerucht eener echtverbintenis tusschen die bijna achttienjarige Vorstin en den Prins van Wallis.

— Het getal der tot hiertoe bekende schipbreuken gedurende de maand Januarij is 229.

LONDEN, 31 Jan. Wat het gerucht wegens een beraamd huwelijk van den Prins van Oranje met Prinses *Alice* nog meer waarschijnlijkheid bijzet is dat te Windsor prachtige feesten ter eere van dien Vorst gegeven zullen worden, tot bijwoning waarvan de hoofden der beide groote partijen in het Parlement en de voornaamste leden der aristocratie zijn uitgenoodigd. *Lord Palmerston*, lord *Derby*, lord *J. Russell*, lord *Clarendon* en de Nederlandsche gezant behooren tot de genoodigden. Ook merkt men op dat het Hof geheel voltallig is, hetwelk alleen bij zeer plegtige gelegenheden gebeurt.

— In het jaar 1840 verschenen in Groot-Brittanje en Ierland 472, in 1850 slechts 443; thans in het begin van 1860 minstens 1041 dagbladen, namelijk 734 in Engeland, waaronder 34 die dagelijks uitkomen, 25 in Wallis, 138 in Schotland, waaronder 6 dagelijks uitkomende, 129 in Ierland, waaronder 10 dagelijks uitkomende, en 15 op de Kanaal-eilanden.

— De werktuigen tot omwerking en herstelling van Armstrongkanonnen te Woolwich hebben bereids eene zoodanige uitbreiding verkregen dat er van nu af niet slechts 20, maar 45 wekelijks afgeleverd kunnen worden, en dat, terwijl tot hiertoe alleen 12 ponders gegoten zijn, van nu af ook met de vervaardiging van 25 ponders kan worden aangevangen.

— Sedert de inkomende regten op de katoen zijn afgeschaft, heeft de invoer op dat artikel in Engeland zich verzestiendubbeld, want van 62 millioen ponden is die op 1000 millioen ponden gestegen, waarvan 830 millioen uit de Vereenigde Staten gekomen zijn. Het denkbeeld dat deze ontzettende massa nagenoeg uitsluitend door slavenhanden verkregen is gaf lord *Brougham* en andere tegenstanders der slavernij onlangs aanleiding om met afschuw van den gehoelen handel te spreken. De *Times* wijdt nu een artikel aan die vertoogen, waarin het onderanderen heet: "deze oude slavenvrienden zijn door de hun in hunne jeugd ingeprente vertellingen over de barbaarsche behandeling der slaven zoo sterk vooringenomen dat, wanneer een zwarte zich de knie geschaafd had en een blanke in gevaar was om te verdrinken, zij eerst de knie des zwarten verbinden zouden, voor zij den blanke uit het water haalden."

De katoen, zoo redeneert de *Times* voort, is voor twee millioen Engelschen zoo goed als brood. De edele lord zal hun toch het brood niet voor den mond willen wegnemen. Van waar de katoen komt gaat de Engelschen juist niet veel aan. Het verbruik van katoen zal nog voortdurend toenemen, en als de Engelschen niet ijveriger spinnen zouden de Franschen of andere volken dit doen. Nu spreekt men wel veel van andere landstreken, China, Indië en Afrika, waar katoen gekweekt wordt en waar de teelt, met eenige oplettendheid en aanmoediging, nog sterk zou kunnen vermeerderd worden. Maar dit zou, gelooft de *Times*, niet lang duren, zoo als het voorbeeld van Algerië leert, waar, in weerwil van alle aanmoediging door de Regering, de katoenteelt nog slechts geringe vorderingen gemaakt heeft. Zoo lang men van de Amerikanen katoen koopt moet men niet op hen schimpen omdat zij katoen kweeken.

PLYMOUTH, 2 Feb. Door kapitein *T. Jenkins*, gevoerd hebbende het schroefstoomschip *Salamander*, is de volgende brief geschreven aan den uitgever der *Shipping and Mercantile Gazette*:

"Mijnheer! Ik acht mij verpligt, door middel van uw blad, ook namens de passagiers en bemanning van de laatstelijk door mij gevoerde stoomboot *Salamander*, mijnen opregtsten dank te betuigen aan kapitein *J. J. Muntendam*, gezagvoerder van het Nederlandsch stoomschip *Cornelia*, van Triest naar Rotterdam bestemd, die ons uit den dringendsten nood gered heeft. Wij hadden den 31 Januarij, op 47° 2' NB. en 7° 18' WL., ons schip in zinkenden staat verlaten, en bevonden ons doornat, bij hooge zee, in de booten, toen kapitein *Muntendam* ons allen (49 in getal) niet dan met groote moeite aan boord opnam, en op de menschlievendste wijze in al onze nooden voorzag zoo goed hij kon, daar zijn eigen schip door den storm zwaar had geleden, hebbende hutten op dek, booten en kombuis verloren, en dus geene gelegenheid om zelfs voor zijn eigen volk te koken; echter deelde hij gulhartig met ons alles wat hij had, daar al onze provisie bestond uit eenige beschuit aan boord [illegible] trokken." — Als P.S. tot den brief vermeldt kapitein *Jenkins*, dat toen de *Cornelia* op de hoogte van Plymouth arriveerde, eene loodsboot verzocht de geredde equipage aan wal te brengen, en kapitein *Muntendam* alzoo verpligtte, of de haven binnen te loopen of al de manschappen tot Rotterdam aan boord te houden; hij koos het eerste met aanzienlijke kosten en vertraging zijner reis.

SPANJE.

MADRID, 1 Febr.—Gisteren rukten talrijke troepen uit het Marokkaansch kamp tegen de regterzijde van het Spaansch legerkamp op. De Mooren werden op de vlugt gedreven. Onze artillerie bragt den vijand ontzettende verliezen toe, welke op 2000 man geschat worden, de Spanjaarden verloren 260 man. De overwinning was volkomen. Muley Abas en Sidi Ahmed, broeders des Keizers, voerden het bevel over de Marokkanen.

— 6 Feb. H. M. de Koningin heeft hare gelukwenschingen gerigt aan den maarschalk O'Donnell en aan het leger in Afrika, wegens de overwinning welke den 4 dezer behaald is. In de provincien wordt die overwinning met geestdrift begroet.

De generaal *Echague* heeft eene stelling ingenomen in het dal van Anghera; hij heeft [illegible] honderd kleine woningen vernield [illegible] gemaakt van houtwerk, [illegible] krijgsbehoeften.

— 7 Feb. Ander [illegible] tijding ontvangen, dat de Marokkanen gisteren [illegible] volkomen nederlaag geleden hebben. 800 tenten, het geschut kamelen en krijgsbehoeften zijn daarbij in de magt der Spanjaarden gevallen. Tetuan heeft zich daarna zonder verderen wederstand overgegeven en de Spanjaarden hebben [illegible] [illegible] de forten.

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

$ 2,00 per jaar, in vooruit betaling

WOENSDAG, 7 Maart 1860.

CASSIUS M. CLAY.

De naam van dezen edelsten en moedigsten van alle thans levende uitstekende mannen der Unie is weder op aller lippen; zelfs de slavenhouders pers kan hem hare achting en bewondering niet ontzeggen, sedert hij weder zoo manhaftig voor het publiek is opgetreden. Enige mededeelingen wegens hem zullen onzen lezers welkom zijn.

Cassius M. Clay, die sedert zoo vele jaren met verhevene, echt antieke onbaatzuchtigheid, dapperheid en volharding voor de opheffing der slavernij in zijnen geboorte staat Kentucky en voor de uitsluiting dier afschuwelijke instelling uit al le Territoren der Vereenigde Staten strijdt, werd in het jaar 1810 in Kentucky geboren. Ofschoon op de negerplantagie zijns vaders opgevoed, sloot hij zich reeds vroegtijdig den tegenstanders der slavernij aan. Ook in de staatshuishoudkundige en wijsgeerige schriften, die hij in zijne vroegere jaren schreef, streed hij voor de radikaalste doorzetting van het democratisch-republikeinsche grondbeginsel. Hij zat eenen korten tijd in de wetgevende kamer zijns Staats, en, als wij het niet mis hebben, ook in het Huis van Vertegenwoordigers te Washington; doch zijn liefst middel tot doorzetting zijner groote en schoone ideën is de agitatie onder het volk, waarbij hem zijne kernachtige, treffende, echt populaire welsprekendheid voortreffelijk te stade komt.

Slechts eenen man van zijnen moreelen en physieken moed was en is het mogelijk, de bedreigingen en hevige vijandelijkheden van bekrompene en fanatieke slavenhouders en hunnen nasleep van schreeuwers en waaghalzen zulk eenen ontzagwekkenden tegenstand te bieden. Nog in den winter van 1855 op 1856 zag hij zich in eene vergadering in Kentucky genoodzaakt, naar pistool en dolk te grijpen, om zich voor den aandrang zijner vijanden te beschermen. Om zijnen slavenhoudende medeburgers een groot voorbeeld van onbaatzuchtigheid en menschlievendheid te geven, liet hij reeds voor jaren zijne gezamentlijke slaven vrij en verzorgde dezelven gedeeltelijk op zijne plantagie, gedeeltelijk gaf hij hun de noodige middelen, om zich ergens anders als vrije burgers neder te zetten. De groote materiele verliezen, alle voor hem uit dezen stap en uit zijne onbegrensde neiging tot weldoen voortsproten, veroorzaakten, niettegenstaande de voorbeeldige vlijt, met welke hij zijne landhoeve bestuurde, eindelijk in het jaar 1855 zijn bankroet; maar het vertrouwen en de bewondering, welke hij zich bij zijne schuldeischers, zonder onderscheid van partij, verworven had, waren zoo groot, dat er geene executie tegen hem behoefde ondernomen te worden. Hij bleef in het bezit zijns lands en heeft zich sedert door vermeerderde vlijt in staat gesteld, zijne verbindtenissen na te komen, zoodat zijn materieel bestaan weder als verzekerd kan beschouwd worden. De heillooze lasteringen welke de engelsch- en duitsch-amerikaansche Knakespers tijdens zijn bankroet tegen hem in omloop bragt, zijn weder lang verstomd.

Een schoon bewijs van zijne vaderlandsliefde en zelfopoffering gaf Cassius Clay in den mexikaanschen oorlog. Ofschoon hij zich, krachtens zijne noordelijke grondstellingen, tegen den in het eenzijdig belang des Zuidens ondernomen veldtogt in het begin verzet had, hield hij het toch, zoodra het eerste schot gevallen was, voor zijnen pligt, in de rijen der strijders voor het vaderland te treden. Generaal Scott droeg hem het aanvoeren der voorhoede op. Cassius Clay vervulde zijne functien met schitterenden moed en groote bekwaamheid, tot hij na eenen heldenmoedigen tegenstand met het meerendeel zijner lieden in de handen der Mexicanen viel en in de vesting Perote in gevangenschap werd gehouden, waaruit hem Scott later bevrijdde.

De wonden, welke hij in Mexico bekwam, waren de laatste niet; want in November 1849 werd hij in Kentucky door een zijner politieke tegenstanders zwaar gewond. Bijna een jaar lang lag hij op het ziekbed, doch nam onmiddellijk na zijn herstel den strijd tegen de slavernij met ongebreidelden moed op nieuw op.

Gedurende den Presidents kampstrijd in het jaar 1856 bereisde Cassius Clay verscheidene westelijke en oostelijke staten en won voor de goede zaak, door de magt zijner rede, overal nieuwe geestdriftvolle aanhangers. Hij voorzag echter de slechte uitkomst van dien kampstrijd en eindigde, weinige dagen voor de stemming, eene lange rede met de volgende roerende woorden, in welke zich de gansche smart eener groote ziel over de verblinding der medewereld, maar te gelijk ook het nimmer wankelend geloof aan de eindelijke overwinning der goede zaak uitdrukt:

"Ik wend mij nogmaals tot de grondbeginselen, om welke deze strijd zich beweegt. Schimmen van het verledene omgeven mij. Ik sta, gelijk ik gestaan heb, een riet, door den storm geschud, eene stem, die roept in de woestijne. — Welk bewijs heb ik niet uitgeput, tot welk gevoel heb ik mij niet gewend? En ik heb alle voelende wezens te vergeefs aangeroepen; doch als ik bedenk, dat alle ervaringen der eeuwen in onze constitutie vereenigd zijn, keer ik op nieuw tot mijnen post terug, en ik wenschte, dat mijne stem in elk paleis en in elke hut dezer groote Republiek doordrong, als ik u toeroep: Verheft u uit uwe verderfelijke verblinding; — vrijheid en slavernij kunnen niet met elkander bestaan, en de eene of de andere moet ten onder gaan! — Bloedend, onmagtig, stervend zinken wij terug in ons sprakeloos wee. — En toch, o man, en toch, o vrouw, of deze vraag beslist wordt door den kogel der stembus of door den kogel des slagvelds, ik laat u mijn eeuwig streven na: 'O mijn vaderland, gij wordt eindelijk vrij!'"

Thans is hij weder moedig in het veld en ten spijt van het door de Harpers Ferry zaak opgehitste wilde fanatismus der slavenhouders, laat hij in den slavenstaat Kentucky zijne stem voor de vrijheid en de menschenregten weergalmen. Hij heeft daar den grond tot eene republikeinsche partij gelegd, die onder zijne krachtige leiding en versterkt door de vele in dien staat voor handen abolitionistische elementen, spoedig zal opschieten, zoodra slechts eens de heerschappij der slavenhouders te Washington, die met ijzeren druk op de vrijheids pogingen in de afzonderlijke Staten ligt, verbroken is. — *Turner Zeitung.*

Een verloren kind na verloop van twintig jaren weder gevonden. — De nieuwsbladen van Cincinnati melden een dusdanig hier plaats gehad hebbend voorval, dat, als een romanachtig het verhaalde, door iedereen als al te onwaarschijnlijk van de hand zou worden gewezen.

Twintig jaren geleden verliet een duitsch huisgezin het vaderland, om in Amerika dat te zoeken, waarnaar het in Duitschland te vergeefs gestreefd had — een tevreden leven. Toen zij New-York bereikt hadden, waren hunne middelen bijna uitgeput, en toen zij hun doel, Cincinnati, bereiken wilden, moesten zij de goedkoopste reisgelegenheid nemen. Zij namen plaats op de kanaalboot en reisden van New York over Philadelphia naar Pittsburgh. Onder de kinderen des gezins was ook een ?jarige knaap, wien voornamelijk de liefde der moeder zich had zamengedrongen. Vroeger doorgestane ziekten des knaaps hadden hem de moeder dubbel dierbaar gemaakt. De knaap had een litteeken in zijn gezigt ten gevolge van eenen val, en deze zou hem later zijne verloren ouders wedergeven. Toen het huisgezin in Pennsylvanie was en de ouders dat eind wegs te voet verder gingen, was de knaap op eens verdwenen en al het zorgvuldige zoeken der moeder en de moeitevolle navorschingen des vaders gelukte het niet, het verloren kind terug te vinden. Zoo moesten zij dan eindelijk besluiten, hunne smartvolle reis naar het westen zonder haar geliefd kind voort te zetten. Men meende, dat de knaap welligt in het kanaal gevallen en verdronken was. De kapitein der kanaalboot beloofde derhalve, bij zijne terugkomst te Pittsburgh naar den knaap te zullen vernemen, en in geval hij hem vond, hem na te zenden, of als hij verdronken mogt zijn, de nadere omstandigheden daarvan mede te deelen. — Maar de kapitein had of zijne belofte vergeten, of hij bekommerde er zich niet om; om kort te gaan, de ouders hoorden niets meer van het verloren kind en betreurden het als dood. Dit was hun eerste zware kommer in Amerika.

Toen zij te Cincinnati kwamen, kreeg de vader werk als arbeider op eene farm (boerderij) en het huisgezin volgde hem natuurlijk. Hunne bestendige vlijt hielp hen spoedig voorwaarts en na verloop van eenige jaren bebouwden zij hun eigen land. Dikwijls werd er in de lange winteravonden over de soete kindschheid en het dierbare oude vaderland gesproken. Natuurlijk was er dan ook sprake van de moeijelijke reis naar hun nieuw vaderland en van den verloren zoon. Menige traan vloot dan uit de oogen der moeder en vele, vele uren zat zij dan stom en onbewegelijk voor eenen hoop boonen of erwten, die zij schoon wilde maken, en dacht slechts aan haar kind. Zij kon zich niet verbeelden, dat de knaap dood was, en eene inwendige stem zeide haar, dat zij hem nog eens zou wederzien. Kwam hij mij ooit in den weg, zeide zij dikwijls, dan zou ik hem zeker aan het litteeken herkennen.

Zoo hadden de lieden menig jaar beleefd, waren welgesteld geworden en hadden eindelijk eene farm in de nabijheid dezer stad gekocht, welker voortbrengselen zij dagelijks op de markt bragten.

Ook verleden Maandag waren de reeds oud gewordene lieden met waren op de markt in de zesde straat. De vrouw verheugde zich over hare schoone, en groen gehoudene vruchten, en plaatste die op hare kleine uitstalling in orde. Eindelijk had zij alles naar haren smaak ingerigt, en, de handen over elkander leggende, zag zij nu naar koopers uit.

Daar bleef plotseling een goed gekleed jong mensch, wien de nette uitstalling der oude vrouw beviel, voor dezelve staan en beschouwde alles met genoegen. Een oogenblik zag hem de vrouw aan, en zonk toen met eenen kreet in zijne armen. Zij zag niets, zij hoorde niets — zij had haren lang verloren zoon weder.

Het duurde lang, eer zij zich den jongman en den omstanders, die het treffende tooneel aanschouwd hadden, verstaanbaar kon maken. Eindelijk toonde zij hun het litteeken in het gezigt en verhaalde hoe dit eigenaardig, gelukkig voorval was toegegaan. Toen de zoon eindelijk de vreugdetranen over het vinden zijner, zoo te zeggen nooit gekende ouders, uit zijne oogen had gedroogd, verhaalde hij ook de volgende geschiedenis:

Hij had zich op dien ongelukkigen dag spelend van zijne ouders verwijderd, en, in eene andere straat gerakende, kon hij den weg naar de boot niet terug vinden. Lang dwaalde hij weenend in de straten rond, toen hem eindelijk meerdere lieden vraagden, wat hem deerde. Onder dezen bevond zich een goedhartige boer, die den knaap tot zich nam en beloofde hem zoo lang bij zich te houden, tot zijne ouders naar hem zouden vragen. Er verliep een geruime tijd, maar niemand scheen zich om den kleinen te bekommeren, en zoo besloot dan diens nieuwe vriend, de plaats van vader bij hem te bekleeden, en hem als kind aan te nemen.

Het kind had weldra zijne natuurlijke ouders vergeten en wist niet beter, of hij bevond zich in het huis, waarin hij geboren was. De aangenomen vader verheugde zich daarover en gaf hem eene goede opvoeding. Eerst toen de knaap tot man was gerijpt, riep hem de gewaande vader eens in zijne kamer en onthulde hem het onvermoede geheim zijner afkomst. Spoedig daarop begaf zich de jongeling op weg, om zijne wettige ouders te zoeken. Dit was geene ligte taak, daar hij noch hunnen naam, noch hunne woonplaats en slechts zoo veel wist, dat zij naar het Westen waren getrokken. Daarheen rigtte hij zijne schreden en bereikte zoo Cincinnati, waar hij vele vruchtelooze nasporingen deed. Een goedgunstig toeval bragt hem aldaar toch eindelijk aan het doel zijner wenschen — in de armen zijner moeder, die hem de liefde liet gevoelen, die hij van zijne vroegste jeugd af niet meer kende — ware moederliefde.

De Hungarian. — Dit stoomschip, dat in de voorlaatste week bij kaap Sable verging, behoorde tot de lijn der schroefstoombooten van de *Montreal Mail Steamship Company*, die tusschen Liverpool, Quebec en Portland varen, in verband met den Grand Trunk Spoorweg van Canada. — Het verliet Liverpool op den 8sten, en dit was zijn derde reis. De *Hungarian* is het veertiende stoomschip dat vergaan is, sedert de stoomscheepvaart tusschen Europa en Amerika aanving:

1.	President	Nooit meer van gehoord.
2.	Columbia.	Al het volk gered.
3.	Humboldt.	" " "
4.	City of Glasgow	Nooit meer van gehoord.
5.	City of Philadelphia,	Al het volk gered.
6.	Franklin.	" " "
7.	Arctic	Slechts weinigen gered.
8.	Pacific.	Nooit meer v. gehoord.
9.	Lyonnais.	Slechts weinigen gered.
10.	Tempest	Nooit meer van gehoord.
11.	Austria.	Verbrand, groot verlies van levens.
12.	Indian.	Drie levens verloren.
13.	Argo.	Al het volk gered.
14.	Hungarian.	Allen omgekomen.

De spoorwagenmachinist op de jagt. — Voor de naauwkeurigheid van het volgende berigt staat men in:

Op eenen avond in de voorlaatste week, toen een der treinen op den Noord Missouri Spoorweg tusschen het Montgomery en Florence station reed, ontdekte de machinist, Frederic Havelandt, terwijl hij op den uitkijk stond — eenen grooten hertebok op het spoor, die, ongeveer twee honderd yards voor den trein uit, de locomotief aanstaarde. Zijne hertschap hield, in eene trotserende houding, met hoofd en staart omhoog, eenige oogenblikken moedig stand, oogenschijnlijk besloten hebbende, het "ijzeren paard" van zijn stuk te helpen; doch ziende dat het laatste niet in het minst bang scheen te worden, maar gestadig en snel vooruit ging, kwam hij tot het verstandig besluit, dat hij, om zijne huit te sparen, beter deed met de minste te wezen, of anders genegd met zoo gauw als hij kon zijne hielen te laten kijken. Nu had er een korte maar levendige wedren plaats, die daarmede eindigde, dat zijne bokschap op den koevanger terecht kwam, waar de stoker gereed stond om "krijgertje" te spelen, en hem tot een ridje op den spoorwagen te verwelkomen. Mid elerwijl was de machinist, met een bloeddorstig mes, naar voren gekomen, en zij hadden in een zeer korten tijd hun edel wild van zijn rood vocht ontlast, sleepten het over den locomotief in den goederen wagen, alwaar zij het op den vloer nederlegden — levenloos maar schoon.

Een vrouwelijk vaartuig in nood. — De volgende bijzonderheden van een zonderling ongeluk, dat gedurende den jongsten storm op het ijs, tusschen Albany en Troy plaats had, worden door de Albany *Express* medegedeeld:

Eene jufvrouw trachtte op het ijs de rivier over te steken; de noord wester dreef haar van het ruwe pad op het gladde ijs, waarbij haar hoepelrok voor grootzeil, marszeil, bramzeil, bovenbramzeil, scheizeil, lijzeil, fok, grietje, bovengrietje, bazaanzeilen en voorschoten diende. Voort zeilde zij, met een spoed van verscheidene knoopen in het uur, toen plotseling hare onderste sparren bezweken, en neder ging het gansche vaartuig in eenen verwarden hoop van ramp en want. En nog stuwde de onbarmhartige wind haar voorwaarts, in haren schipbreukelingstoestand, met geene andere keuze om verdere schade voor te komen, dan op te scharrelen en de averij te repareren. Zij rigtte zich op en zeilde weder om; op nieuw en op nieuw rees zij op, en ging op nieuw omver; eindelijk kwam zij ten anker, (plat op het ijs,) in de schijnbaar hopelooze verwachting van dood te vriezen! Op dit oogenblik kwam er een zeil in het gezigt, in de gedaante van eenen welwillenden heer, die haar op het sleeptouw nam, en het aardige vaartuigje behouden binnenboegseerde. Verscheidene andere hoepelrokvaartuigen troffen hoos weder, doch zij redden zich zelven, door eenige reven in de marszeilen te steken en de bramzeilen vast te maken.

Voorgevoel in eenen droom — Een jong meisje, dochter van Herman Miller, Spoormeester van den Centralen Spoorweg, zeide onlangs hare ouders, spoedig nadat zij op was, dat zij dien nacht gedroomd had, dat Keist, die oppasser is op den spoorwegbrug te Allen's Creek, gedood was, en dat zijne vrouw naar hun huis kwam om het Miller te zeggen. Kort na het verhalen van dezen droom, en terwijl het huisgezin aan het ontbijt zat, kwam jufvrouw Keist binnen, om te zeggen, dat haar man verleden nacht te Brighton door den trein gedood was. Zoo overtuigd was het meisje van de waarheid haars drooms, dat zij in eene andere kamer ging, toen zij de vrouw zag aankomen, als of zij er zeker van was, dat deze eene akelige gebeurtenis zou verhalen. Keist was een Duitscher, die een aantal jaren, onder het opzigt van den heer Miller aan den spoorweg gewerkt had. Zijne vrouw was dikwijls aan des laatsten huis geweest en was dus met het huisgezin zeer goed bekend. Toen het meisje haren droom verhaalde, had Miller nog niet van het ongeluk gehoord, ja, de Coroner, die het lijk onder zijne berusting had, wist niet, wie de ongelukkige man was. Terwijl er duizenden droomen voorkomen, die nu en dan vooraf waarschuwen, is hier een voorval, waarvan de droomster niets wist. — *Rochester Union.*

Merkwaardig schieten — De heer Fred. Whitehead, van St. Louis, staat er mooi naar, om zelfs den wereldberoemden held en vaderlander Willem Tell in de schaduw te plaatsen. Onlangs op zekeren avond in de galerij zijnde, zegt het St. Louis *Bulletin*, zagen wij hem eenen appel van het hoofd van eenen anderen heer schieten, die tien schreden van hem af stond. Wat deze daad opmerkelijk maakt is, dat het met pistool en kogel geschiedde, en niet met eene windbuks, die gewoonlijk in schietgalerijen gebruikt wordt. De zelfde heer stond tien passen van hem af, en hield eene speelkaart in zijne hand, de zeven van ruiten. De heer Whitehead schoot, met pistool en kogel, vijf ruiten uit die kaart. Dit noemen wij tamelijk goed schieten, en wij zien niet in, waarom de heer Whitehead zijnen naam niet in druk zou hebben, zoo goed als de Zwitsersche held.

Jammer dat het *Bulletin* niet mededeelt, wie de andere heer is, want beiden verdienen hunnen naam in druk te hebben, de een als een roekelooze booswicht, en de ander als een roekelooze gek. — *Red. Nieuwsb.*

Verstrooidheid van gedachten. — De Wel Ew. heer B —, herder van de Congregationele kerk te Gilead, spande laatst op eenen Zondag zijn paard voor de slede, nam wat boter en eijeren, en eenig bilkaas huisraad, en begaf zich op weg naar Gorham, in New-Hampshire, dat ongeveer tien mijlen ver was, om de eersten te verkoopen en het laatste te laten maken. Aldaar aangekomen, zette hij groote oogen op, toen hij, zijne waar te koop biedende, vernam, dat het Zondag was. Het kostte eenige moeite er hem van te overtuigen; doch tot het besluit komende, dat het wezenlijk Zondag was, zeide hij, dat hij terugkeeren en des namiddags voor de gemeente prediken zoude. — *Portland Argus.*

Gevecht van een konijn en eene slang. — Eenige jagers waren onlangs op de jagt in de Kinchafoonee Swamp, nabij Lampkin, in Alabama, toen hunne aandacht getrokken werd door eene vreeselijke ontmoeting tusschen een klein konijn en eene slang. Het laatste vocht verwoed, sprong plotseling op de slang, verscheurde met pooten en tanden het vleesch van het kruipend gedierte, en sprong er dan weder af, om desselfs vergiftige tanden te ontwijken. De slang scheen haar best te doen om weg te komen, doch het konijn, zich aan de tegenwoordigheid der jagers in het geheel niet storende, hield den strijd vol, tot dat zijne tegenpartij buiten gevecht was gesteld, waarop het kleine schepsel, eenen langzamen aftogt sloeg, zonder door de geweren van zijne bewonderende toeschouwers gedeerd te worden.

Eene vrouwelijke Jack Sheppard. — Om hun dit artikel goed te doen begrijpen, achten wij het noodig onzen lezers te zeggen wie Jack Sheppard, of liever Shepherd, was, namelijk een dief te Londen, tegen wien, als het ware, geene ketens, sloten, grendels, vloeren, zolders of muren bestand waren. Zijne ontvlugtingen of uitbrekingen grensden aan het tooverachtige.

De Columbus (Ohio) *Fact* gaf onlangs de bijzonderheden op van het ontvlugten eener vrouwelijke tuchteling uit het tuchthuis, hetwelk in bedaardheid en stoutmoedigheid de stoutste daden van Jack Sheppard evenaart.

Het meisje bewerkstelligde hare ontvlugting uit de vijfde verdieping der gevangenis, door uit haar raam te klimmen en langs den muur des gebouws te gaan over eene kroonlijst, of een waterbord, achttien duim breed. Langs den voorgevel des gebouws gaande, op de ontzettende hoogte van vijftig of zestig voet van den grond af, met niets om zich aan vast te houden en op dat uitstek, hetwelk van den grond af bijna niet gezien kan worden, bereikte zij, ongeveer veertig voet van haar raam af, eene plaats, waar het voor haar noodzakelijk was ongeveer twaalf voet ver naar het dak van den westervleugel te springen. De sprong gelukte, en de onverschrokkene maakte daarop aan den hoek van het dak een touw vast, dat zij van haar beddegoed gemaakt had, vatte het aan en liet zich naar beneden zakken, voorbij ramen, waar andere tuchtelingen sliepen, en kwam zoo op vasten bodem, vijf en veertig voet beneden het dak.

Groote prijs voor eenen slaaf. — Onlangs werd er op eene publieke verkooping te Thomaston, Ga, een neger verkocht voor de ontzaggelijke som van $ 3,500. Zijnen kooper werd het daarna vier duizend dollars voor hem geboden.

Landverhuizing naar dit land. — De gansche landverhuizing uit alle vreemde landen in de Vereenigde Staten, gedurende het jaar, eindigende den 31sten December, 1859, was 150,000, zijnde ongeveer 10 percent meer dan in 1858.

Zoo is het en niet anders. — Voor de algemeene republikeinsche conventie van Wisconsin is William Seward de man, dien zij als candidaat voor het presidentschap ondersteunen zal. Het is de gevreesde Seward, Ver. Staten Senator voor New York, en omdat men hem vreest, worden door de democratische bladen de vuilaardigste lasteringen tegen hem uitgebraakt. Een luimig blad steekt met die lastertaal op de volgende wijze den draak:

HET LEVEN VAN WILLIAM SEWARD,

door eenen zuidelijken vuurvreter.

4004	voor Chr.	Geboren in Florida, N. Y.
4002	" "	Uit Eden verdreven.
4001	" "	Vermoordt zijnen broeder Abel.
3874	" "	Verbrandt den tempel van Diana, en steekt de brandassecurantie in zijn zak.
2017	" "	Gelast Daniel door de leeuwen te laten verslinden.
69	na Chr.	Vervolgt de Christenen.
74	" "	Vermoordt zijne moeder Agrippa.
75	" "	Speelt op den vedel terwijl Brooklyn afbrandt.
80	" "	Laat al de kinderen van Judea ombrengen.
1209	" "	Verbrandt de Bastille.
1458	" "	Vermoordt de twee jonge prinsen in den tower.
1780	" "	Knoeit met Andre, om de amerikaansche zaak te verraden.
1851	" "	Koopt de Londen *Times* om.
1852	" "	Vindt de russische bestrating uit.
1853	" "	Wordt als Senator ingehuldigd.
1854	" "	Zweert houw en trouw aan Victoria en Louis Napoleon.
1860	" "	Maakt zich Dictator voor het leven.
1866	" "	Doemt al de slavenhouders tot eenen vreeselijken dood.
1870	" "	Stelt Fred. Douglas tot zijnen Secretaris van Staat aan.
1871	" "	Gelast dat al de blanken met gebrande kurk zwart gemaakt zullen worden, en op de banjo zullen leeren speien.
1872	" "	Bestuurt de Vereenigde Staten als eene provincie van Liberia.

Vanity Fair.

Eene bloedige schets van New-Orleans. — De New Orleans *Bee* geeft eene vreeselijke schets van het misdrijf en de geweldadigheid in die stad. — Wegens de criminele berigten der maanden December en Januarij zegt dat blad:

Uit deze opgave blijkt, dat er in de maand December vier en twintig personen met schiet- of steekwapen gewond werden — waarvan zeven doodelijk; en dat in Januarij laatstleden een en dertig aan de teedere zorg van den revolver of den ponjaard werden overgegeven, van welke er zes aan hunne bekomene wonden zijn overleden. Hier onder zijn zelfmoorden, welke er zes voorkwamen, en kindermoorden, welke er twee voorvielen, niet begrepen.

Dit getal bevat bij uitsluiting diegenen, welke geschoten of gestoken werden, en toont aan, dat er in den tijd van twee maanden vijf en vijftig zoodanige gevallen werden opgeteekend. — En zelfs deze lijst blijft nog ver van de waarheid, als wij de registers der verschillende *Recorders* raadplegen, en bevinden dat er in de maand November alleen zes en vijftig gevallen van schieten en steken zijn voorgekomen, van welke dertien doodelijk waren. Zoodat de laatste maand van den herfst en de eerste twee van den tegenwoordigen winter, gekenmerkt werden door honderd en elf pogingen tot moord, van welke zeven en twintig wezenlijk moorden waren. Als er *eene* stad in de beschaafde wereld is, die een bloediger en ergerlijker feit kan aantoonen, dan weten wij het niet.

Dat niemand zijnen Broeder vertrede!

Mijn Heer de Redacteur! UE. Courant had in waarde reeds veel toegenomen sedert UE. de redactie alleen regelen kon, en is bij velen een regt welkom blad, gevende aan de niet Engelsch lezende Hollanders al het opmerkelijke en wetenswaardige van Europa en Amerika, behalve een gezond denkbeeld over onzen politieken toestand. Bovendien geeft UE. de polemiek de ruimste gelegenheid hare zaak te bepleiten, eene niet klein of gering te schatten zaak, hoor en weder hoor zij uwe leus, zoolang het noodzaak is, dat zelfs de teederste belangen openbaar moeten behandeld worden.

Kerkelijke zaken van Milwaukee betrekkelijk de Dutch Reformed zijn zoowat van twee zijden behandeld, en geven een akelig denkbeeld van dien kerkelijken toestand. Ds. B. wordt vooral ten toon gesteld, als heerschzuchtig, arglistig, enz., enz., en de kerkenraad als den leeraar stijvende in zijn kwaad.

Ik ken Ds. B. zoowat en heb hem lief als eenen broeder, die, alhoewel niet zonder gebrek (en wie is dat?) toch, hoop ik, niet een vierde zoo slecht is, als men ZEw maakt, of H. zelf niet gelooft dat hij is, anders toch zoude zijn Ed. vorderen onderzoek van Ds. B's gedrag, en afzetting uit de bediening. Er is een ander gezigtpunt, uit hetwelk de zaak dient bezien te worden. H. de eenige (die hoewel te scherp) met waardigheid en ernst de zaak heeft behandeld, zegt dat Domine is als David van achter de schapen genomen, om het Israel te Milwaukee te leiden. Nu dat geliefkoosd beginsel, "Israel is tijp voor de Christenkerk, de Leeraar, of Koning, of Hoogepriester, de ouderlingen, Levieten, (zoo vreemd in de daarstelling der Gereformeerde kerk, die in haar wezen niets heeft van de theocratie) leidt noodwendig tot de orgnismen die nu de polemiek van den dag zijn. Zou David als leidsman van Israel zich ooit hebben onderworpen aan een ministerie tegen hem door het volk voorgeschreven, Gehoorzaamt was zijn woord of ondervindt mijne wraak; en als Ds. B. te Milwaukee is gekomen, om als een andere David dat Israel te leiden is hij dan van heerschzucht te beschuldigen, als hij zegt, gemeente gij zijt, gelijk Israel, een ontevreden en oproerig volk, gij weet niet wat goed voor u is, daarom riept gij mij, en ik kwam hier om u te leiden, en niet om door u geleid te worden. Uw verkozen kerkenraad zijn de echte levieten niet, en als gij niet gehoorzaamt, God heeft mij het zwaard gegeven, en de sleutels om zijn koningrijk te sluiten. Waar is hier nu broederschap? of is het om zijne prerogative te handhaven? werpt eerst uw valschelijk beginsel weg, eer gij zulke ergerlijke beschuldigingen doet, een gevolg, van een valsch beginsel. Een leeraar is geen Koning, geen hoogepriester, geen propheet; eenvoudig broeder der gemeente, niet hooger dan de geringste broeders. Al was hem onderscheid is, de bediening, Godswoord te verkündigen, de Sacramenten te bedienen, de gemeente te weiden, uitwendige zaken te besturen komt leeraar en kerkenraad gelijkelijk toe, en zoodra het republikeinsche of democratische beginsel niet gehandhaafd wordt, moet er noodwendig zulke verwarring ontstaan. De Gemeente bederft den leeraar, men prijst, men verheft, vergoodt zoolang alles nieuw is, en later gaat men tot in het diepste der grieven, zoo mogelijk tot de Hel vernederen, hem, dien men eerst gaf, en het gegevene wil handhaven. Is dit billijk? Ik verdedig het beginsel niet, ik verafschuw het als onbijbelsch en onchristelijk, den leeraar een standpunt te geven, dat hem te gelijk paus en tiran maakt; maar het is zoo in al de Dutch Reformde kerken ingeweven, dat ik met een voorbeeld uit veler wil aanwijzen. Wij hebben hier eenen man, wiens vrouw 8 à 10 jaar geleden van hem weg liep met zijnen broeder.— Twee jaren geleden liet hij zich wettig scheiden, en nu had hij zoo hij meende eene vrouw gevonden, met welke hij wenschte te huwen. Maar ja wel! de ouderlingen dachten anders. Die verlaten vrouw kon bekeerd worden, en weder willen keeren na haren eersten man enz., en nu moet de Classis oordeelen of hij huwen mag of niet! Een ouderling dacht de keus van den man kon hij niet goed keuren; hij twijfelde of de keus wel verstandig was. Wat denkt men van zulke tirannij? En ik zou uit bijna elke gemeente zulke en soortgelijke zaken kunnen opgeven.

P. ZONNE.

Holland, 23 Feb. 1860.

(Ingezonden.)

Verwonderd sta ik en bedeesd,
En meer met mij, wanneer men leest,
Hoe ieder schijnt te strijden.
't Is voor en tegen 't kerkbestuur,
En ieders hart zoo heet als vuur,
Wil voor de waarheid lijden.

En ieder schrijver schijnt een held;
Doch vecht slechts op een donker veld,
En laat zich niet herkennen.
Elk treedt gemaskerd voor den dag,
En vreest voor een' nog harder slag:
Het gaat nu maar met pennen:

Maar Broer Cornelis, eerlijk man,
Die plaatst zijn naam er onderaan,
Wil zich zijn werk niet schamen;
Het schijnt een man van d' and're soort,
Die bij de Dutch Reform'd niet hoort,
En nakraait als de hanen.

En slaat gelijk een blinde man,
Die toch den bal niet treffen kan,
In 't donker om zich henen.
Genoeg, mijn Broeder strijdt toch ook,
Schoon wat belemmerd van den rook;
Doch die is ras verdwenen.

Want spoedig blaast een harde wind,
Zoodat men hem ontmaskerd vindt,
En beter hem leert kennen;
Hij schrijft van scholen hoog gebouwd,
Waar men zijn boek van honger kouwt,
Wat ziet m' hem driftig rennen.

Hij snelt van 't een tot 't ander werk,
En schijnt een vriend van school en kerk;
Studenten wil hij leeren—
Als voorzorg eer men komt in nood,
Of door verrek of door den dood,
Dat niemand toch kan keeren!

Dus Kees is toch een man van raad,
Elk doet verkeerd, die hem versmaadt;
Doch wie niet hoort moet voelen,
Daar woorden van een wijzen man
Niet elk naar waarde schatten kan,
Maar wel te laat zal voelen.

Doch ziet men alles van nabij,
Is 't gansch geschrijf slechts spotternij,
En niets dan eere rooven;
Mant Kees, gij doelt niet op een kerk,
Noch school, hoezeer een heerlijk werk,
Dat zal geen mensch gelooven.

Wel dat g' in troebel water vischt,
Opdat gij zoo uw doel niet mist
Persoonlijke eer gaat schenden.
Noch vrede Gods, noch waarheids eer
Bevat uw schrijven, min of meer,
Maar jammerlijke ellenden.

Indien uw hart naar waarheid zag,
Dan streedt ge als man op klaren dag,
En zocht het kwaad te weren;
Dan spraakt gij ieder vrijlijk aan,
Gods wet zou u voor oogen staan;
Geen afval zou u deren.

Maar nu gij slechts een hater zijt,
Van al wat voor de waarheid strijdt,
Staat ge achter 't scherm te vechten;
Daar gij toch voor uw Koning staat,
Die alle licht van harte haat,
Wilt gij met niemand regten.

Nu, Kees, keer tot u zelven in,
Doorgrond uw hart en eigen zin;
Uw leven moogt ge herdenken,
Of gij volmaakt in daden zijt,
Of nooit uw tong een woord ontglijdt,
Dat hart en eer kan krenken.

Dan daar het doodsuur ons genaakt,
Waarin men 't laatste zuchtje slaakt,
Misschien ons dra beschoren,
Waarin men voor zijn' werk en daân,
Zal naakt voor 't oog zijns Regters staan,
En 't Eeuwig vonnis hooren.

Dan komt voor elk de tijd van pijn,
Waarop u kramp bekend zal zijn,
Dan eerst zult gij die smaken;
Ofschoon g'eens anders eer bekladt,
Uw schrijven schijn van waarheid had,
Is 't gissen, liegen, laken.

Milwaukee, Wis, 1860.

F. de WILDE, Junior.

Handelingen

der verdaagde zitting

VAN DE JAARLIJKSCHE VERGADERING

der Board of Supervisors,

—VAN—

SHEBOYGAN COUNTY

VOOR 1860,

Gehouden te Sheboygan op Maandag, den 6 Februarij, 1860.

(Vervolg.)

's nam. 2 ur.

Board verg., rol afger., allen aanwezig.

Op voorstel van Mr. Rogers werd het rapport van de commissie over county gebouwen opgenomen.

Voorstel van Rogers om gezegd Rapport aan te nemen werd toegestemd.

Door Mr. Farnsworth:

Besloten, Dat de leden der Legislatuur van deze county verzocht worden voor het passeren eener wet te zorgen, die magtigt tot den aankoop van eene county Poor Farm, en dat de klerk dezer Board aan den Hon. R. H. Hotchkiss van den Senaat, en aan de heeren Rogers, Kingsbury en Stannard, leden der Assembly, een afschrift dezes besluits zendt. Aangenomen.

Door Mr. Wedig:

Besloten, Dat in geval de stad Sheboygan lot 1, 2 en 3 in blok No. 312, in de stad Sheboygan, wil koopen, de Co. Sheboygan die zal aannemen vrij van kosten voor gezegde county, met het doel, om daarop county gebouwen op te rigten; gezegde lotten dezelfden zijnde, die door de commissie over county gebouwen werden aanbevolen.

Voorstel van Mr. Farnsworth om het besluit op de tafel te leggen werd verloren.

Het voorstel van Mr. Wedig werd door Mr. Farnsworth geamendeerd als volgt: "Mits de Legislatuur van den Staat Wisconsin niet, in hare tegenwoordige zitting, eene wet passeert, waaraan de vraag van eene verandering der county hoofdplaats dezer county, aan de wettige stemmers van gezegde county wordt voorgelegd."

Op het voorstel van Mr. Rogers, om gezegd besluit en amendement onbepaald uit te stellen, werd het voor en tegen opgenomen; de stemmen stonden als volgt:

Voor—De heeren Mitchell, Miller, Brazelton, Rogers, Farnsworth, Dockstader, Dillingham, Byrne en Richardson—9.

Tegen—De heeren Northup, Brehm, Wedig, McKillip, Meyer, Crocker, Ashbey, Wolff, Bredemeyer, Ramming en Adams—11.

Het voorstel van Mr. Crocker, dat de voorsteller (Mr. Wedig) verlof heeft om zijn besluit in te trekken, werd aangenomen.

RAPPORT.

Aan de Board of Supervisors van de county Sheboygan:

De ondergeteekenden, door de Board of Supervisors van de county Sheboygan, in hare laatste zitting, tot eene commissie aangesteld, om plannen en verstekken te besorgen, voor het opbouwen van gepaste county gebouwen, ten gebruike der county voor kantoren, en daarvan aan de Board rapport te doen, en te vernemen, alsmede daarvan rapport te doen aan deze Board welke lotten de stad Sheboygan wil geven, om voor eene standplaats voor gezegde gebouwen gebruikt te worden—rapporteren, dat, in gevolge het gezag, door gezegd besluit aan hen verleend, zij de nevensgaande plannen en bestekken voor gepaste county gebouwen voor kantoren hebben besorgd; dat de nevensgaande plannen en bestekken aan uwe commissie werden geleverd door A. L. Weeks, uit de stad Sheboygan; dat, gelijk daaruit blijkt, de kosten van gezegd gebouw, bevattende vier kantoren, 16 bij 19 voet, twee brandvrije gewelven, 4 voet 6 duim bij 9 voet, met ingangen even groot als de gewelven — het gansche gebouw te zijn 42 voet in het vierkant — souden zijn $3,543 00. Zij rapporteren verder, dat de stad Sheboygan bereid is No. 1, 2 en 3 in blok 312 te geven, welke lotten uwe commissie de verkieselijkste van alle lotten acht, en welke uwe commissie gezegde stad verzocht te leveren.

Datum 27 Januarij, 1860.

Wm. Ashbey,
R. C. Brazelton, } Com.

RAPPORT.

De commissie, aan welke was opgedragen, des klerks Journaal te onderzoeken en het met de in het licht gegevene registers der Co. Board of Equalizers voor het jaar 1859 te vergelijken, berigt dat zij het in overweging heeft gehad, en na zorgvuldig onderzoek en vergelijking van gezegd Journaal met de in het licht gegevene registers, gelijk die in de "EvergreenCity Times" voorkomen, bevond dat gezegd Journaal eene naauwkeurige opgaaf bevat van al de werkzaamheden van gezegde Co. Board of Equalization, en beveelt aan, dat deze Board gezegde registers goed keurt en aanneemt, zijnde zij de echte registers van gezegde Board of County Equalization voor 1859.

Oran Rogers,
Jas T. Dillingham,
John Bredemeyer, } Com.

STAAT WISCONSIN, } ss.
SHEBOYGAN COUNTY.

Ik getuig bij dezen, dat het volgende een naauwkeurig en echt afschrift is van de schatting van elke town, dorp en stad in voornoemde county, gelijk die geëqualiseerd is door de Board of Equalization op vaste goederen en de Board of Equalization op roerende goederen; gezegd afschrift door mij genomen zijnde van de oorspronkelijke registers in des klerks kantoor:

	Vaste Goederen.	Roerende Goederen.
Sheb. Falls Village	$82,850	$27,600 91
" " Town,	218,000	27,336 00
Scott,	128,143	11,851 00
Holland,	225,410	5,279 25
Mitchel,	116,530	4,241 17
Abbott,	150,650	15,160 50
Lyndon,	215,825	21,991 50
Lima,	215,363	18,826 25
Wilson,	150,006	4,785 00
Russell,	46,203	4,729 00
Plymouth.	226,660	37,041 43
Sheboygan,	204,500	7,074 50
Greenbush,	200,873	25,335 04
Hermann,	190,083	28,600 00
Mosel,	118,886	8,930 00
Rhine,	165,203	22,002 00
Sheboygan City,	884,729	54,129 13

Datum Sheboygan, 7 Februarij, 1860.

Joseph Richardson,
Voorzitter van de Board enz.

Onderteekend en voor mij bezworen, 7 Februarij, 1860.

N. C. Farnsworth,
Openbaar Notaris.

Door Mr. Farnsworth:

Besloten, Dat in geval de stad Sheboygan de lotten 1, 2 en 3 in blok 312 in de stad Sheboygan mogt koopen, de county Sheboygan die vrij van kosten voor de county zal aannemen, om er county gebouwen op te zetten, mits de Legislatuur van den Staat Wisconsin niet, in hare tegenwoordige zitting, eene wet passeert, welke de vraag van eene verandering der county hoofdplaats dezer County aan de wettige stemmers van gezegde county onderwerpt; en mits verder het volk van gezegde county niet bij eene meerderheid der wettige stemmers bepaalde, de county hoofdplaats naar eenig ander punt te brengen.

Op voorstel van Mr. Crocker werd gezegd besluit op de tafel gelegd.

De Board verdaagde tot 8 Febr., 's mor. 9 ur.

Woensdag, 8 Febr., 's morg. 9 ur.

Board vergaderd, enz.

Een rapport van de Commissie over Sheriff's Vrederegters en Constables schuldvorderingen, op afzonderlijke rekeningen, werd toen ontvangen, en er werden door de Board rekeningen toegelaten als volgt:

Naam des Eischers.	Geeischte Som.	Toegestane Som.
P B Wright	$ 9 00	$ 9 00
Owen Rourke,	2 09	2 09
John Kuescheid,	1 18	1 18
Florian Reyer,	1 12	1 12
J F Mehrimann,	8 09	8 09
J W Rusk,	1 06	1 06
Owen Word,	6 00	6 00
Leon Fischer,	1 80	1 80
Fr. Goesling,	2 41	2 41

De commissie over de Gevangenis rapporteerde ter gunste van het toelaten der rekening van P. Wright op $9, welk rapport werd aangenomen.

De commissie over verzoekschriften rapporteerde tegen het verzoek der verzoekschriften van de heeren Kuehmstaedt en Otten, en gunstig op het verzoek van de Supervisors van Rhine; waarop de rekening van Town Rhine werd toegelaten op $52 50.

BESLUITEN.

Door Mr. Wolff:

Besloten, Dat de commissie om met de county schatkist af te rekenen bij dezen worde gelast, om eene nieuwe lijst der in de County Schatkist overblijvende tax certificaten te maken, zijnde de oude door den jongsten brand vernield. Aangenomen.

Door denzelfden:

Besloten, Dat de county schatmeester gelast

worde, van nu af en na dezen van alle personen, die taxes wenschen te betalen, na het doen van de opgaven der verschillende town en stad schatmeesters dezer county, en voor den verkoop door hem van landerijen voor onbetaalde taxes, bij interest tot tegen 12 pCt. in het jaar op al zulke taxes, als bij de wet van hem geeischt wordt. Aangenomen.

Door denzelfden:

Besloten, Dat de county schatmeester van nu af en na dezen gemagtigd worde, in afrekening met de stad en de verschillende towns der county, elk restant te betalen, dat aan gezegde stad of towns mag verschuldigd zijn, alsmede in geval van eenig te kort in de fondsen der County, den interest op de door de County gegevene Haven en Spoorweg obligatien te betalen, in tax certificaten; doch voor geen ander doel zal het hem vrij staan tax certificaten uit te geven of er over te beschikken, zoo niet het gansche bedrag van zoodanig certificaat daarop verkregen interest aan hem zal betaald zijn tijdens zoodanigen verkoop of magtiging; en in elk geval van den verkoop van of de beschikking over eenig tax certificaat door den county schatmeester, zal hij of in zijn verkoopboek of in eenig ander boek, dat hij daar opzettelijk voor houdt, den naam van den verkooper of gevolmagtigde, het nommer, de beschrijving en dagteekening van zoodanig tax certificaat, de som waarvoor gemagtigd is, en de dagteekening van zoodanige magtiging boeken.

Voorstel om gezegd besluit te tafelen tot 's nam., 8 ur., aangenomen.

Board verdaagde tot 's nam. 2 ur.

(*Wordt vervolgd*)

CORRESPONDENTIE.

Aan eenige Hollanders in Town Holland, Wis. — Wij houden ons overtuigd, dat gij ons wel zoo veel regt hebt laten wedervaren, van vooraf te begrijpen, dat wij uw personeel artikel over J. J. v. K. niet plaatsen zouden.

MARKTPRIJZEN.

Wekelijksch verbeterd door Bacot & Sprangers.

Sheboygan, Wis., den 7 Maart, 1860.

Blanke Winter Tarwe,	℔ bushel	$ 0,90 @ 1,65
Roode W. en Z. Tarwe,	„ „	– 0,75 @ 0,90
Rogge,	„ „	– 0,50 @ 0,60
Gerst	„ „	– 0,45 @ 0,55
Haver	„ „	– 0,25 @ 0,28
Ind. Koren,	„ „	– 0,50 @ 0,60
„ „ in Aren,	„ „	– 0,25 @ 0,30
Witte Boonen,	„ „	– 0,80 @ 0,87
Erwten,	„ „	– 0,50 @ 0,56
Aardappelen,	„ „	– 0,35 @ 0,40
Gras Zaad,	„ „	– 1,75 @ 2,00
Droogé Appels	„ „	– 2,75 @ 0,00
Groene Appels,	℔ barrel	– 0,00 @ 0,00
Spek [mess]	„ „	– 0,00 @ 0,00
Zout,	„ „	– 1,37 @ 0,00
Wit Visch,	„ „	– 3,00 @ 0,00
Winter Tarwe meel,	„ „	– 5,00 @ 5,50
Meel extra 2de kwaliteit,	„ „	– 3,75 @ 4,25
„ super fijn,	„ „	– 3,00 @ 3,25
Roggemeel,	„ „	– 1,50 @ 2,00
Boekweitmeel,	„ 100℔s.	– 0,00 @ 1,50
Ind. Korenmeel,	„ „	– 1,20 @ 2,00
Visch	„ „	– 3,00 @ 7,00
Spek	„ „	– 0,06 @ 0,07
Boter		– 0,11 @ 0,00
Geslagte Varkens,	„ „	– 4,20 @ 0,00
Hammen,	„ „	– 0,07 @ 0,09
Eijeren	per dozijn	0,08 @ 0,10
Timmerhout	„ M	– 6,00 @ 10,00
Shingles	„ „	– 1,25 @ 1,50
Hooi	„ ton	– 10,00 @ 11,00
Hout,	„ cord	– 1,25 @ 0,00

Advertentien:

☞ Naardemaal WILLEMINA DUENK, mijne huisvrouw, zich zoodanig heeft gedragen, dat ik niet langer met haar in vrede leven kan, verbied ik alle personen haar voor mijne rekening te huisvesten of te borgen, daar ik geene schulden zal betalen, die zij na dezen dag maakt.

E. J. DUENK.

Gibbsville, 8 Maart 1860. 525—6w.

*** Overleden

Heden ontving ik het treurig berigt, dat het op den 12 Januarij l. l. den Heer van leven en dood behaagde, mijne innig geliefde moeder Catolina Hoogerwerf, echtgenoot van Jeremias van Splunder, te Ouwerkerk, in Zeeland, in den ouderdom van negen en zeventig jaren en acht dagen, plotseling tot zich te roepen. Elk een, die weet met welk eene teedere liefde ik aan de dierbare overledene hing, zal gevoelen hoe zwaar deze slag mij treft.

D. VAN SPLUNDER.

Sheboygan, Wis., 16 Februarij, 1860.

Gevraagd voor contant geld

een millioen

DUIGEN!!

Zware eiken dnig. 44 dm. lang 4 dm. brd., 1 1-2 d.dik.
do do do do do 4 do 1 1-4 do
Ligte do do do do 3 3-4 do 1 do
Ton do 33 do 4 do 1 1-4 do
do do 33 do 4 do 1 do
do do 33 do 4 do 3-4 do

Alsmede bodemstukken.

De duigen moeten van de bovenstaande maat zijn, vrij van splint, kwasten, bogten en wormgaten, en gemaakt van gezond, regt wit eiken hout, en ongeveer van gelijke dikte aan den rug en den kant.

H. W. THOMPSON.

Sheboygan, 3 Jan., 1860. 516 3m

JACOB SCHNEIDER. GERH. SCHNEIDER.

SCHNEIDER & CO.

DISTILLEERDERS van WHISKEY

EN INVOERDERS EN VERKOOPERS VAN

WIJNEN, LIQUEUREN EN CIGAREN,

Bourbon, Monongahela, en rogge WHISKEY,

ALLE SOORTEN VAN HARTSTERKINGEN EN BITTER;

ACHTSTE STRAAT.

(Twee deuren ten noorden van SCHRAGE & CO.'S steenen gebouw.)

P. O. Box 270. Sheboygan, Wis.

512.

EVERGREEN CITY BANK.

JOHN O. THAYER,

BANKIERS & COMMISSIONAIR DER STATEN MAINE, MASSACHUSETTS EN NEW YORK,

belast zich met het bevorderen van alle eischen van- en verkoop, per wissel tegen billijke per centen.

504 tf.

J. CHRISTIAN & ZOON.

Koopman in kruideniers-waren, levensmiddelen, aardewerk porcelein, ijzerwaren, galanterien enz., enz.,

welke goederen hij regtstreeks te Boston en te New York gekocht heeft, noodigt het hollandsche publiek dringend uit, zijnen winkel te bezoeken en de waren en prijzen te onderzoeken.

Sheboygan Falls, 18 Nov., 1859.

BOEKBINDERIJ!

IN DE NIEUWSBODE DRUKKERIJ wordt thans gelegenheid aangeboden, tot het innaaijen en inbinden van boeken. Allerlei banden worden daar spoedig en goed, en tegen zeer civiele prijzen vervaardigd.

Ook andere, tot dit vak behoorende artikelen, zoo als Doozen, Etuis, Albums, enz., worden daar netjes en sierlijk gemaakt.

St. Maria ACADEMIE

Voor jonge jufvrouwen,

ONDER HET OPZIGT DER SCHOOLZUSTERS N. D.

PRIJZEN IN DE DRIE MAANDEN TEGEN VOORUITBETALING.

Kost en inwoning	$25,00
Onderrigt in de volgende vakken: Engelsche spraakkunst, spellen, lezen, schrijven, cijferkunst, algebra, aardrijkskunde, sterrekunde, wijsbegeerte, oude en nieuwe geschiedenis, scheikunde, redekunst, boekhouden,	$ 5,00
Duitsche taal	3,00
Piano	6,00
Guitarre	5,00
Zingen	2,00
Teekenen in waterverw	3,00
Kunstwerken	5,00
Vervaardigen van wasbloemen	4,00
„ „ garenwerken	4,00
Breijen in goud, zijde enz.	5,00

5086m.

ASCH GEVRAAGD!

30,000

BUSHELS VELDASCH

gevraagd in de

nieuwe Potasch fabriek,

te Sheboygan. De hoogste prijs in goederen of contanten zal betaald worden.

A. P. LYMAN.

Sheboygan, Sept. 20 1859. n33tf.

Let wel!

Aan de Hollanders in de stad en County Sheboygan word bekend gemaakt, dat

alle soorten van kruideniers- en ellenwaren

het goedkoopste en beste in

GEO. END'S

Winkel in de Center straat te Sheboygan

te koop zijn, en dat zij zich van eene goede bediening kunnen verzekerd houden.

Het beroemde

Koffijextret van Fr. Felix

is hier voor verminderde prijzen te bekomen. 482–3m

WISCONSIN IRON WORKS.

Alle soorten van gietwerk. Ruime voorraad van CORN MILLS voor stoom- en paarde-kracht. Tien verschillende soorten van ploegen. Alles zoo goedkoop mogelijk.

J. GEERLINGS.

Milwaukee, 10 Febr. 1860, No.522. 3m.

ROCK MILL.

De koren molen,

ROCK MILL

genaamd, te

Sheboygan Falls.

is thans zoo ingerigt, dat hij de kalanten beter bedienen kan dan eenige molen in de County. Landbouwers, die hun graan aldaar te malen brengen, "zullen bevinden, dat zij er hun voordeel mede doen, en dat zij meer bloem verkrijgen, en van eene veel betere hoedanigheid, dan ergens anders."

1 Aug. 1859.

John Sully

is weder te HUIS, te SHEBOYGAN FALLS, zijnde pas van zijne reis naar NEW YORK teruggekeerd, met eenen volledigen voorraad nieuwe goederen, die hij zoo goedkoop zal verkoopen als de goedkoopste en d arbij zijne kalanten zoo goed zal behandelen, dat men er van zal staan te kijken.

Ga niet naar

PIKE'S PEAK!

Het is beter te huis te blijven en Graan te telen en landbouw of handwerk te drijven en

met Sully zaken te doen.

OORLOG in Europa

zal het geld weder overvloedig in omloop brengen, en de prijzen der veldvruchten doen stijgen, zoodat het beter rekening zal geven, te huis te blijven en graan te telen, enz., en met

JOHN SULLY

negotie te doen, dan naar Pike's Peak te gaan, om naar goud te graven—en geen goud te vinden.

SULLY koopt boter, eijeren, huiden, graanzaad, vodden, mepeloulker en alle andere voortbrengselen der County en zal altijd den hoogsten prijs betalen, terwijl hij zijne goederen zoo civiel verkoopen zal als eenige winkel in Sheboygan County.

BOERHAVE'S HOLLAND BITTERS

HET BEROEMDE HOLLANDSCHE GENEESMIDDEL VOOR,

VERDORVENE SPIJSVERTERING.

ZIEKTE DER NIEREN,

LEVER ONGESTELDHEID,

ALLERLEI ZWAKHEID,

KOUDE EN HEETE KOORTS.

VERDORVENE SPIJSVERTERING.

Deze ergste vijand der menschheid is zoo wel bekend, dat wij ons bijna niet geneigd gevoelen, om tijd en plaats aan deszelfs beschrijving te besteden.— Weinigen hebben nooit aan den eenen of anderen van deszelfs vormen geleden. In waarheid, het is of eene *oorzaak* of een *gevolg* van bijna alle andere ziekte, en, in dit tijdperk ingenomen, gelooven wij dat een geneesmiddel—Boerhave's Hollandsch Bitter—altijd verligting, zoo niet eene vooriddurende genezing zal te weeg brengen. Wij zullen sterker taal kunnen bezigen, doch, daar wij tot een redenerend zoowel als tot een verstandig publiek spreken, wenschen wij het vooroordeel te vermijden, dat zich vestigen zou op hetgeen slechts pogchen scheen.

Gebrek aan spijsvertering, branden op het hart, hoofdpijn—ziekte en zenuwachtige,—ja, alles dat zijnen oorsprong heeft in eene verhinderde spijsvertering—waaronder begrepen zijn *ongeregeldheden der gal en ongesteldheden der lever, ongeregeldheden der ziel, prikkelbaarheid, afkeer om te denken, ongeduld, neerslagtigheid zenuwachtige vrees en beving, zucht naar eenzaamheid*, en een aantal andere ongesteldheden van die klasse, welke eenen mensch ongeschikt voor het verkeer met de wereld en zijnen huiselijken kring maken zullen, in de meeste gevallen, alle bevonden worden voort te spruiten uit den ziekelijken staat der spijsverteringsorganen, tot welke verligting dit geneesmiddel zoo bij uitstek geschikt is.

VROUWEN DIE AAN MISSELIJKHEID EN ZWAKHEID LIJDEN.

Een tonisch prikkelend middel, geschikt voor die *bijzondere tijdperken*, in het leven van elke vrouw, meer in het bijzonder van elke MOEDER, is lang een wenschelijk iets in de geneeskundige wereld geweest:— iets dat er op moet worden nagehouden als een noodzakelijk deel van elke goed voorziene huisapotheek, tot hetwelk men, in die *tijdperken*, zijne toevlugt kan nemen, met het volste vertrouwen van *verligting* te zullen vinden *van de misselijkheid* en *herstelling van de kracht*, met eene volkomene onbezorgdheid wegens eenige kwade gevolgen, zelfs al heeft men een geneesmiddel ingenomen, dat antagonistische eigenschappen bezit, die een ander geneesmiddel gevaarlijk konden maken, als het naderhand door de eigenaardigheid der ziekte vereischt werd.

Al deze voorwaarden gelooven wij volkomen in BOERHAVE'S HOLLANDSCH BITTER vervuld. Om den aard der ziekten, waarop wij hier zinspelen, hebben wij het onbehoorlijk geacht, met de namen te pronken, van die dames, die zonder aarzelen ons de bewijzen hebben gegeven van de waarheid van hetgeen wij verzekeren. Doch elk woord kan gestaafd worden, tot overtuiging zelfs van den ongeloovigsten. Wij bieden een der veiligste en zekerste geneesmiddelen van deze klasse van ongesteldheden aan, en al dezulken, *of zij aan de sekse eigen zijn of niet*, welke uit zwakheid van eenig bijzonder organ, of eene algemeene zwakheid van het gestel, voortvloeijen. Deszelfs uitwerkselen grenzen aan tooverij, en toch bewerkt het eene grondige genezing. Het geeft geenen geweldigen schok aan het gestel, doch zich zachtjes door het geheele ligchaam verspreidende, wekt het de levenskracht tot eene *geregelde* werking op, en, terwijl het de *natuur* in staat stelt om de de *oorzaak* weg te nemen, roeit het grondig de *uitwerkselen* der ziekte uit.

Zijt gij des morgens misselijk, ongeneigd om op te staan? Wij verzoeken u ernstig de helft eens theelepels te beproeven. Het zal zeker geen kwaad doen. En toch waarborgen wij u stellig eene nieuwe vermeerdering van veerkracht, en een vrolijk te gemoet zien van de pligten des dags.

Zijt gij aangehaald met misselijkheid voor of na het eten? Beproef dezelfde hoeveelheid voor elk maal.— Gelijk wij te voren zeiden, het zal geen kwaad doen; nogtans verzekeren wij u verligting van dien kwellenden afkeer bij de gedachte aan voedsel, alsmede van de neiging tot braken, na het genuttigd te hebben. Wij belooven eene volkomene vertering van hetgeen gegeten is.

Als gij bevindt dat de voorgeschrevene gifte te groot is geweest, verminder dan de hoeveelheid zoo als voor uw gestel past.

Lees zorgvuldig! *Het echte sterk zamengedrongen Boerhave's Hollandsche Bitter is slechts in half pints fleschjes, en wordt in het klein verkocht voor* **een Dollar** *de flesch.— Het groot gevraag naar dit waarlijk beroemde geneesmiddel heeft vele namakingen veroorzaakt, voor welker kooping het publiek zich wachten moest.*

Wacht u voor bedrog! Zie toe of onze naam wel op de etiquette staat van elke flesch, die gij koopt.

Benjamin Page, Jr. & Co.
eenige eigenaars
Pittsburgh, Pa.

Is te bekomen bij
SCHRAGE & Co. Sheboygan, Wis.
J. J. van de Plassche, Milwaukee, Wis.
Barclay Brothers, Chicago.
L. D'Ooge, Grand Rapids, Mich.
Barnard, Adams & Co., St. Louis.
Barnes & Park, 304 Broadway, Cor. Duane N. Y.
H. D. Post, Holland, Mich.
F. W. de Berard, Allen & Hasford, Dubuque Iowa.
Dr. A. Shaw, Ft. Desmoines, Iowa. J. B. Dougherty, Muscatine. F. Jacobs, Jr., Davenport McKinney & Runner, Keokuk. J. H. Wolters Pella
J. R. Fosselman, Springfield, Ills.
H. Newhall, Galena, Ills.
Dr. B. F. Miles, Tucker, Mansfield & Co. Peoria, Illinois.
Day & Jenks, St. Paul, Min. y473

GEELE & PLATH,

HANDELAREN IN

Grocerien, kagchels, blik & ijzerwaren

PENNSYLVANIA AVENUE,

April13 tf Sheboygan, Wis.

HEETE & KOUDE KOORTS,

aan welke, over een groot gedeelte van den aardbol, de menschen lijden, is het gevolg van eene ziekelijke werking in het gestel, voortgebragt door eene giftige smetstof van plantaardige ontbinding. Deze uitwaseming wordt geboren uit de werking van zonnehitte op vochtigen grond, en stijgt met de waterdampen uit denzelven op. Terwijl de zon beneden den gezigteinder is, houden deze dampen zich nabij de oppervlakte der aarde op de giftstof wordt met dezelven, door de longen, in het bloed opgenomen. Daar werkt zij als een prikkelend vergift op de ingewanden en afscheidende organen van het ligchaam. De lever wordt stijf en laat af van niet alleen deze giftstof, maar ook de gal, uit het bloed af te scheiden. Beiden, de giftstof en de gal, hoopen zich in den bloedsomloop op, en brengen hevige wanorden in het gestel te weeg. De milt, de nieren en de maag sympathiseren met de lever, en raken ook van haar stel. Eindelijk dringt het instinct van ons organismus, als het ware eene poging doende om de schadelijke vermenging uit te drijven, al het bloed van het ligchaam in de inwendige afscheidende deelen te zamen, om deze te dwingen dezelve uit te werpen. Het bloed verlaat de oppervlakte, en snelt met een ophoopend geweld naar de centrale organen. Dit is de *huiverigheid*. Doch dit mislukt. Dan volgt de *koorts*, in welke het bloed de centrale organen verlaat en naar de oppervlakte snelt, als het ware eene andere poging doende, om het prikkelend vergift door het andere groote afscheidende deel—de huid—uit te drijven. Ook dit mislukt, en het gestel laat uitgeput de poging varen, en wacht op het herstel der krachten, om op eenen anderen dag de wanhopige poging te herhalen. Dit zijn de aanvallen of paroxysmen van heete en koude koorts. Zoodanige wanorde van het gestel zal natuurlijk de gezondheid ondermijnen, als dezelve niet wordt weggenomen.

Wij hebben getracht een tegengift te vinden, en hebben het gevonden,

Ayers Koortsmiddel,

dat de boosaardige giftstof in het bloed neutraliseert, en de lever prikkelt, om het uit het ligchaam te drijven. Gelijk het moest, *geneest* het deze droevige ongesteldheid met volkomene zekerheid. En het doet meer, of liever doet wat van meer dienst is voor hen, die aan deze besmetting onderhevig zijn. Als het bijtijds wordt ingenomen, verwijdert het hetzelve uit het gestel zoodra het opgeslorpt is, en houdt dus hen, die het gebruiken, vrij van deszelfs aanvallen, houdt het gestel gezond ofschoon aan de ziekte blootgesteld. Bij gevolg geneest het niet alleen, maar behoedt tegen de groote verscheidenheid van ongesteldheden, die door dezen boosaardigen invloed worden voortgebragt, zoo als tusschenpoozende koorts, rilkoorts, sluipkoorts, periodieke hoofdpijn, of galachtige hoofdpijn, galkoorts, zenuwpijn, Rheumatismus, jicht, blindheid, tandpijn, oorpijn, zinkings, kamborstigheid, hartkloppingen, pijnlijke aandoeningen des milt, vrijsterziekte, koliek, verlamming en pijnlijke aandoeningen van maag en darmen, alle welke, als zij hieruit voortkomen, bevonden zullen worden min of meer een tusschenpoozend karakter aan te nemen. Dit "koortsmiddel" neemt de oorzaak dezer ongeregeldheden weg, en geneest de ziekte.

Dit volbrengt het, door de afscheidende organen aan te zetten, tot de uitdrijving van de giftstof uit het gestel; en deze organen worden trapsgewijs er aan gewoon gemaakt, dezen hunnen pligt uit eigen beweging te doen. Daaruit vloeit voort wat men *acclimatisering* noemt. De tijd kan hetzelfde doel bereiken, maar dikwijls is het leven niet lang genoeg, of wordt in de poging opgeofferd, terwijl dit "koortsmiddel" het in eens doet, en met veiligheid. Wij hebben groote reden om te gelooven, dat dit een zekerder, zoo wel als een veiliger middel is voor de gansche klasse van ziekten, die door miasmatische besmetting veroorzaakt zijn, dan eenig ander, dat ontdekt is: en het heeft nog een ander voordeel voor het publiek, en wel, dat het even goedkoop is als goed.

BEREID DOOR

DR. J. C. AYER EN CO.

LOWELL, MASS.

Prijs een Dollar de flesch.

Ayers Cherry Pectoral

heeft zich zulk eenen naam verworven, wat betref het genezen van allerhande Keel- en Long Ziekten dat het geheel onnoodig is, overal waar het gebruik wordt, de bewijzen op te tellen van deszelfs deugden Daar het door deze gansche streek lang gebruikt is, behoeven wij niet meer te doen, dan het volk te verzekeren, dat deszelfs goede naam zoo goed als ooit wordt gehandhaafd, en dat men er zich op verlaten kan, dat het voor hunne redding alles zal doen, wat men ooit bevonden heeft dat het doet.

1860. Nieuwe voorraad van Goederen. 1860.

De ondergeteekenden maken hiermede hunnen vrienden en het publiek in het algemeen achtingsvol bekend, dat zij

In hun nieuw Steenen Gebouw,

hunnen winkel op nieuw gevuld hebben en thans weder ruim gesorteerd zijn, in

GROCREIJEN & PROVISIEN,

Glas- en Aardewerk, Vensterglas, Verwstoffen,

Houten waren en Sterke Dranken in soorten,

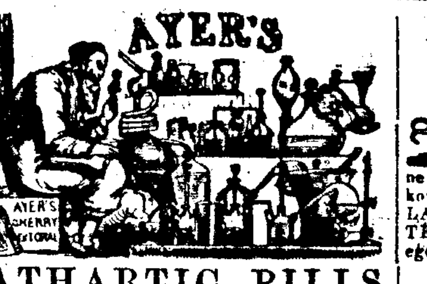
en welke goederen in den groot- en klein-handel tegen uiterst lage prijzen zullen verkoopen.

Daar wij onze waren regtstreeks uit het Oosten ontvangen, hopen wij onze begunstigers zoo prompt en civiel te kunnen bedienen, als eenige andere winkel in Sheboygan.

Voor allerlei producten betalen wij de hoogste prijzen.

Sheboygan, Febr. 1858. JOSEPH SCHRAGE & Co.

AYER'S

CATHARTIC PILLS

VOOR ALLEN WAARTOE EEN BUIKZUIVERINGS MIDDEL NOODIG IS.

Voor hardlijvigheid;
Voor bedorvene spijsvertering;
Voor geelzucht;
Voor eene vuile maag;
Voor hoofdpijn;
Voor den rooden loop;
Voor spijsloop;
Voor aanbijen;
Voor kliersiekte;
Voor daaruit voortspruitende ongesteldheden;
Voor het rheumatismus;
Voor huidziekten;
Voor ongesteldheden der lever;
Voor waterzucht;
Voor uitslag, builen en huidwormen;
Voor wormen;
Voor jicht;
Voor eene zwakke maag om voor het eten in te nemen;
Voor zenuwpijn;
Voor scherpten in het bloed.

Zij zijn met suiker bekleed, zoodat de lastigste innemer ze met genoegen slikken zal, en zij zijn het best openend middel der wereld voor alle oogmerken van een huismiddel.

Prijs 25cts de doos! zes dozen: $1,00

Een aantal geestelijken, geneeskundigen, staatslieden en uitstekende personen hebben hunne namen verleend, om van de onvergelijkelijke nuttigheid dezer geneesmiddelen te getuigen, maar onze plaats alhier laat ons niet toe dezelven hier in te lasschen. De hieronderopgenoemde agenten geven *voor niet* almanakken uit, waarin zij zijn opgegeven: ook met volledige beschrijvingen der bovengenoemde ziekten, en de behandeling, die tot derzelver genezing moet gevolgd worden.

Laat u niet door beginselloozе kooplieden met andere bereidingen afzetten, waarbij zij meer verdienen. Vraagt *Ayer's* middelen, en neemt geene anderen. De zieken hebben de beste hulp noodig, die er is, en die moeten zij hebben.

Bereid door

Dr. J. C. Ayer & Co.,

LOWELL, Mass.

Alle geneesmiddelen zijn te koop bij
W. H. Davis, Sheboygan, Wis.
P. H. Smith, Plymouth.
J. N. O. Farnsworth & Co., Sheboygan Falls.
Kasch & Steavens, Greenbush.
J. Heukelman Wolters, Pella, Jowa.
John Rice, Milwaukee, en alle Drogisten.

CHARLES MEYER,

[LAATSTELIJK REGISTER OF DEEDS]

beveelt zich zijnen HOLLANDSCHEN VRIENDEN IN SHEBOYGAN COUNTY als

VREDEREGTER

aan, en belooft eene prompte en onpartijdige behandeling van de hem toevertrouwde zaken.

☞ Zijn kantoor is in de 8ste straat.

Sheboygan, 13 April, 1859. 489

ALLERBESTE

TARWE

en

ROGGEBLOEM &c.

TE KOOP,

den

EVERGREEN CITY MOLEN.

Hoek van de zevende en Center straat. Er is altijd een groote voorraad van voeder voor handen.

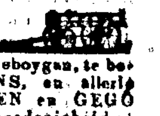
384tf. V. E. Young, agent.

IJZERGIETERIJ

VAN

JOSEPH KELLER.

Bij dezen maakt de ondergeteekende bekend, dat in zijne ijzergieterij, in de center straat, Sheboygan, te bekomen zijn PLOEGEN, WAGENS, en allerlei LANDBOUW-GEREEDSCHAPPEN en GEGOTEN IJZERWAREN van de beste hoedanigheid en tegen eenen zeer civielen prijs.

JOSEPH KELLER.

Sheboygan, Maart, 1858. 38tf

Nieuwe

POTASCH FABRIEK.

Wordt gevraagd

100 ton zwart zout!

20,000 bushels asch!

Waarvoor de ondergeteekende bij aflevering contant zal betalen, in zijne potasch-fabriek te Sheboygan.

Sheboygan, 7 Aug., 1859.

A. P. LYMAN.

AUGUST POTT,

OPENBAAR NOTARIS,

maakt wissels over naar Europa,

belast zich met de zorg voor den overtogt van door naar de

VEREENIGDE STATEN,

benevens andere commissien vice versa,

drijft ook een agentschap voor den koop en verkoop van

LANDERIJEN,

het betalen van

BELASTINGEN enz.

Sheboygan. Wisconsin

ELLIS & JONES.

ADVOCATEN EN PROCUREURS,

SHEBOYGAN. WISCONSIN

Deze nemen alle regtszaken in de counties Sheboygan, Manitowoc, Calumet en Ozaukee op zich.

BIJ STAAN IN BETREKKING MET

Hon. Wm. R. Gorsline, Sheboygan.
F. R. Townsend, Esq., Cash. of the Bank of Sheboygan, Sheboygan.
Warren Smith, Esq., Sheboygan.
Judge Miller, Milwaukee.
Messrs. Wm. Jones jr. & Co., Chicago, Ill.
Dr. T. F. Rochester, Buffalo, N. Y.
T. H. Rochester, Pres. City Bank, Rochester
James Wilson, Esq. 169 Brodway N. Y.
Messrs. John Olmsead & Co. N. Y.
Hon. John C. Knox Philadelphia.
George Stewardson Esq., do.
Josiah Dent, Esq., St. Louis.
Jeremiah Van Renselerr, Detroit.

☞ Kantoor overde Bank of Sheboygan.

Sheboygan, 5 April, 1858.

schelijk wezen te stooten werd niet vervuld. Veeleer scheen het geheel zoo, als of zij zich slechts verder en verder van bewoonde streken verwijderden, en Jonathan hield plotseling zijn paard aan.

"Houd op, Pieter!" zeide hij te gelijk. "Wij vermoeijen slechts onze arme dieren, zonder dat het ons iets helpt. Het noodlot wil, dat wij in de wildernis blijven, en dus blijven wij."

"Blijven wij!" herhaalde Pieter. "Hier is het in allen gevalle even goed, als ergens anders, en bovendien zal in een kwartier de zon ondergegaan zijn. Als wij nog papegaaijen schieten en ons een avondeten bereiden willen, moeten wij daar werk van maken. Derhalve vlug van de paarden!"

Zij stegen af, bonden hunne vermoeide dieren aan eenen boom, gaven hun speelruimte genoeg, om op vijf voet in het rond het gras van den bodem te kunnen weiden, en maakten toen hunne geweren schietvaardig. Twaalf of vijftien maal werd in de volgende vijf minuten de stilte door het knallen der geweren verbroken; toen keerden beiden van hunne jagt terug, en toonden elkander den behaalden buit. Jonathan had vijf, Pieter acht vogels geschoten.

"Dertien in het geheel,— een slecht getal," zeide Jonathan. "Wie bijgeloovig was kon vreezen, dat er een schot te veel of te weinig gevallen was."

"Bijgeloovig of niet," antwoordde Pieter, "in allen gevalle zullen wij zorg dragen, dat wij schieten kunnen, als het eens noodig mogt worden."

De geweren werden op nieuw geladen, en hierop ging Jonathan aan het plukken der papegaaijen, terwijl Pieter van het laatste licht der avondschemering gebruik maakte, om eenige dorre takken te verzamelen en aan te steken. Weldra steeg er eene heldere vlam op, en daar het in het bosch niet aan hout ontbrak, brandde na verloop van tien minuten het vuur als een brandstapel. De intusschen geplukte vogels werden aan eenen laadstok geregen, op een paar mikken boven het vuur gebragt, en braadden nu zoo lustig, dat zich onze verdwaalde vrienden er eenen voortreffelijken maaltijd van beloofden.

Terwijl zij beurtelings het spit draaiden, viel de avond geheel, maar ook de volle maan steeg op en goot haar helder zilveren licht over de bosschen uit. De lucht was zoo rein en klaar, dat men op eenen afstand van twintig of dertig schreden het kleinste voorwerp duidelijk kon onderscheiden.

"Ziedaar de maan," zeide Pieter, terwijl hij van het vuur opzag. "Zij schijnt zoo helder, dat wij, als wij wilden, naar den maaltijd onze reis wel zouden kunnen voortzetten."

"Neen, neen," antwoordde Jonathan, "mij bevalt het hier; ik ben moede en trek het voor, te blijven, waar ik ben. De nacht is niemands vriend, en hoor eens, de grap met de panters schijnt ernstig te willen worden, want er komt reeds leven in het bosch."

In der daad begon het nachtelijke leven te ontwaken, en doffe toonen klonken dreigend uit de verte, die met het gebrul van wilde dieren eene onmiskenbare overeenkomst hadden.

"Het kunnen ook stierkikkers zijn, die spectakel maken," meende Pieter, die nu, nu het gevaar digter op het lijf scheen te komen, koelbloediger en vastberadener scheen, dan toen het nog ver af was. — "Doch zijn het toch panters en andere wilde dieren, dan hebben wij hier onze geweren. Laat hen maar komen, Jonathan! — Willen zij volstrekt kennis met ons maken, dan kunnen zij een paar onsen lood op den koop toe krijgen. Maar te drommel, wat was dat!"

"Doch wat zal mijnheer Beukelaar zeggen, als wij hem op onze terugkomst laten wachten, Pieter?"

"Als wij nu terstond afreisden, zou hij zeggen: "gij zijt gekken, dat gij niet langer gebleven zijt. Men doet geene reis de halve wereld rond, zonder de andere zijde derzelve een weinig te leeren kennen."

"Ik geloof in der daad zelf, dat mijnheer Beukelaar zoo spreken zou," antwoordde Jonathan glimlagchend, "wel nu, laat ons dan nog een weinig blijven."

Dus bleven zij nog een weinig, en berigten, die uit Europa aankwamen, gaven hun aanleiding, om ook later nog een weinig te blijven. Mijnheer Beukelaar zelf verzocht Jonathan, zijne terugreis geenszins te overhaasten, terwijl hij hem te gelijker tijd den regtvaardigsten lof voor zijne gelukkig volbragte taak toezwaaide. Pieter liet er zich een weinig op voorstaan, dat hij mijnheer zoo goed beoordeeld had, en Jonathan bleef zoo lang, tot onvoorziens weder eenmaal de kersdag aankwam. Hij zelf zou er wel naauwelijks aan gedacht hebben, want de maand December trekt in Suriname een geheel ander gezigt, dan in Holland en bij ons te land, en noch sneeuwvlokjes, noch koude noordooste winden, noch de spiegelgladde oppervlakte van bevrorene vijvers en meren hielpen er hem aan denken. Maar de heer Seijders herinnerde er hem aan.

"Niet waar, mijn beste vriend," zeide hij des morgens tot Jonathan, "het komt u toch een weinig vreemd voor, dat juist heden alles zoo prachtig groen om u heen is. Iets van dien aard hebt gij in Europa nog niet beleefd, niet waar?"

"Waarom doe mij dat juist heden bevreemden?" vraagde Jonathan.

"Wel, omdat wij heden Kersmis hebben. Dat gij dat hadt gij geheel vergeten."

Jonathan keek vreemd op. "Ja, waarlijk!" riep hij uit. "Ik dank u, mijnheer Seijders, dat gij er mij opmerkzaam op hebt gemaakt. Wordt hier dan het kersfeest niet gevierd? Ik zie er volstrekt geene voorbereidingen toe maken; ik zie niets wat de oude herinneringen opwekken kon."

"Neen, lieve vriend, daarnaar zoudt gij in der daad te vergeefs rondzien," antwoordde de heer Seijders. "Morgen zou u wel het klokkengelui aan een hoog feest herinnerd hebben, maar eene kersmisbeschenking is er bij ons niet, behalve misschien in eenige huisgezinnen, die het lieve oude gebruik ook in ons tropisch climaat aanhouden."

Jonathan verzonk in nadenken. Plotseling stond hij op, ging naar buiten en zocht Pieter op, dien hij in den fraaijen tuin van den heer Seijders vond.

"Pieter!" zeide hij.

"Wat is het?" vraagde Pieter.

"Weet gij wel, wat het van daag voor een dag is?"

"Een schoone dag, Jonathan! Heerlijk warm, en de hemel zoo blaauw, als eene rijpe pruim."

"En wat nog meer, Pieter?"

"Wat nog meer? Ik weet het niet."

"Wel, Pieter," gij ook niet? Het is kermis van daag, kermis!"

"Pieter keek verbaasd rond. "Jongens ja! Is het mogelijk?" riep hij uit. "Maar in zulk eenen tuin, waar alles groeit en bloeit, midden onder palmen, bananen en ananassen zoude men aan kermis denken, wanneer men gewoon is niets dan sneeuw en ijs te zien! Het verwondert mij volstrekt niet, dat ik het vergeten heb," en loochen het maar niet, Jonathan, u heeft het ook iemand anders gezegd?"

"Ik loochen het niet, Pieter! De heer Seijders heeft het mij gezegd. Maar nu, Pieter!"

Mengelwerk.

Het kind in het graf.

Van H. C. Andersen.

Rouw vervulde het huis, rouw vervulde de harten; het jongste kind, een knaapje van vier jaren, de vreugde en hoop zijner ouders, was gestorven. Zij hadden wel twee andere dochters, de oudste zou juist aangenomen worden, beiden brave, heerlijke meisjes, maar het kind, dat men verloren heeft, is steeds het liefste, en dit was hier het jongste en een zoon. Het was eene zware beproeving. De zusters treurden, zooals jonge harten het doen, en waren voornamelijk getroffen door de smart der ouders; de vader was diep ter neder gebogen; doch de moeder was door den grooten kommer geheel overweldigd.— Dag en nacht was zij bij het zieke kind geweest, had het opgepast, opgenomen, gedragen; zij had gevoeld hoe het een deel van haar zelve was. Zij kon het zich niet verbeelden, dat het dood was, dat het in het kistje gelegd worden en in het graf rusten zoude.

"God zou haar dit kind niet ontnemen," meende zij, en toen het toch geschiedde, toen het tot zekerheid was geworden, sprak zij in hare zinnelooze smart:

"God heeft het niet geweten; Hij heeft hartelooze dienaren hier op aarde; zij handelen zoo als het hun gelieft; zij achten de bede eener moeder niet."

Zij week in hare smart van God af, en nu ontstonden de donkere gedachten, de gedachten des doods, des eeuwigen doods, dat de mensch weder aarde in de aarde wordt, en dat alles met het leven voorbij is. Zij had in deze gedachte niets, waaraan zij zich vastklampen kon, en verzonk in het bodemlooze niets der vertwijfeling.

In de zwaarste uren kon zij niet meer weenen; zij dacht niet aan de jonge dochters, die zij nog bezat; de tranen haars echtgenoots vielen op haar voorhoofd, maar zij zag niet tot hem op: hare gedachten waren bij het doode kind; haar gansche denken en trachten was slechts daarop gerigt, elke herinnering aan den kleinen, elk zijner onschuldige woorden in hare verbeelding terug te roepen.

De dag der teraardebestelling kwam. Den nacht te voren had de moeder niet geslapen. In de morgenschemering echter sluimerde zij, van vermoeidheid overweldigd, een weinig in; men bragt in dien tijd het kistje in eene afgelegene kamer en daar werd het toegespijkerd, opdat zij den slag des hamers niet hooren zoude.

Toen zij ontwaakte en het kind zien wilde, zeide de man onder tranen:

"Wij hebben het kistje toegemaakt; het moest geschieden."

"Als God hard tegen mij is, waarom zouden de menschen dan beter zijn!" riep zij snikkend.

Het kistje werd ten grave gedragen; de ontroostbare moeder zat bij de jonge dochters; zij zag haar aan en zag haar toch niet; hare gedachten hadden niets in huis te doen, zij gaf zich aan den kommer over, die haar rondwierp, gelijk de zee een schip zonder roer en stuurman.— Zoo ging het op den dag der begrafenis, en dergelijke dagen van doffe smart volgden. Met vochtige oogen en droeve blikken beschouwden de treurenden hare moeder, die haren troost niet hoorde, en wat vermogten zij ook, zelve diep ter neder gebogen, haar wel tot troost te zeggen?

Zij kende den slaap, die haar alleen de beste vriend zou geweest zijn, niet; men overreedde haar zich neder te leggen, en zij lag ook stil, als of zij sliep. Eens des nachts luisterde haar man naar hare ademhaling en was in het vaste denkbeeld, dat zij thans rust en leeniging gevonden had; hij vouwde biddend de handen, sliep weldra zelf in en bespeurde niet, dat de vrouw opstond, hare kleederen om zich wierp en stil uit het huis sloop, om daar heen te gaan, waar hare gedachten nacht en dag verwijlden, naar het graf, dat haar kind bevatte. Zij ging door den tuin van het huis, over de velden, waar een pad naar het kerkhof liep. Niemand zag haar op haren weg.

Het was een heerlijke, sterheldere nacht, de lucht was nog zacht — het was in het begin van September. Zij betrad het kerkhof, kwam bij het grafje; het was als een ruiker van geurige bloemen. Zij ging zitten en boog zich over het graf, als of zij door de digte laag aarde haar knaapje zien kon, wiens glimlach haar zoo levendig voor den geest zweefde. De liefdevolle uitdrukking der oogen, zelfs op zijn ziekbed, had zij nog niet vergeten; hoe sprekend was zijn blik geweest, als zij zich over hem heen boog en zijne teedere hand greep, die hij zelf niet vermogt op te heffen. Gelijk zij aan zijn bedje had gezeten, zat zij nu aan zijn grafje, slechts dat de tranen hier vrijen loop hadden; zij vielen op den grafheuvel.

"Gij wilt naar onder tot uw kind!" sprak eene stem digt bij haar. Dezelve klonk zoo helder, zoo zwaar, en drong in het moeder hart. Zij zag op, en voor haar stond een man, in eenen zwarten mantel gehuld, de kap over het hoofd geslagen, maar zij kon daaronder in zijn gezigt zien; het was streng, maar toch vertrouwen wekkend —zijne oogen straalden van den glans der jeugd.

"Naar onder tot mijn kind!" herhaalde zij, en legde de bede der vertwijfeling in hare woorden.

"Durft gij het wagen mij te volgen!" sprak de gedaante. "Ik ben de dood."

En zij knikte toestemmend. Daar was het op eens, als of de sterren daar boven met den glans der volle maan lichtten; zij zag de bonte kleurenpracht der bloemen op het graf. De aardenbedekking week terug gelijk een zwevend laken; zij zonk en de gedaante bedekte haar met haren zwarten mantel. Het was nacht, de nacht des doods; zij zonk dieper dan de spade kan doordringen; het kerkhof lag als een dak boven haar hoofd.

De slip des mantels gleed van haar af; zij stond in eene ontzaggelijk groote zaal. Het was schemering rond om haar, maar aan haar hand lag haar kind, hetwelk haar toelachte, schooner dan het ooit geweest was. Zij stiet eenen kreet uit, doch dezelve was niet hoorbaar, want digt bij, en weder verder en dan weder digter klonk eene heerlijke, zwellende muzijk; nooit hadden zulke zaligstemmende toonen haar oor bereikt, zij klonken aan gene zijde van het zwarte, digte gordijn, dat de zaal van het groote land der eeuwigheid scheidde.

"Zoete, lieve moeder!" hoorde zij haar kind zeggen. Het was de bekende geliefde stem, en kus volgde op kus in onuitsprekelijke gelukzaligheid. Het kind wees op het donkere gordijn.

"Zoo schoon is het toch niet op de aarde; ziet gij het, moeder, ziet gij hen allen! O, dat is zaligheid!"

Maar de moeder zag, waar het kind heen wees, niets dan donkere nacht. Zij zag, met aardsche oogen, niet gelijk het kind, dat God tot zich geroepen had.

"Nu kan ik vliegen, moeder, vliegen met al de andere vrolijke kinderen, tot bij God toe. Ik zou zoo gaarne, maar als gij weent, gelijk gij nu doet, kan ik niet van u af en ik zou toch zoo gaarne! Mag ik? Gij zult immers toch spoedig tot mij komen, lieve moeder."

"O, blijf, blijf!" sprak zij, "nog slechts een oogenblik, nog slechts een eenig maal wil ik u aanzien, u kussen, u in mijne armen drukken."

En zij kuste het kind en hield het vast. Daar klonk haar naam van boven, en klonk zoo klagend. "Wat is dat?"

"Hoort gij het!" zeide het kind. "Het is vader, die u roept."

En weder na verloop van eenige oogenblikken klonken er diepe zuchten, als van weenende kinderen. "Het zijn mijne zusters," zeide het kind. "Moeder, gij hebt ze toch niet vergeten!"

En zij herinnerde zich de achtergeblevenen.— Angst bekroop haar; zij zag rond, en steeds zweefden er gedaanten voorbij. Zij meende er eenigen van te herkennen —Zij zweefden door de zaal des doods naar het donkere gordijn, waar zij verdwenen. Of wel haar man en hare kinderen ook niet zouden komen! Neen! Zijn geroep en hare zuchten klonken nog van boven af.

"Moeder, thans luijen de klokken des hemelrijks," zeide het kind; "Moeder, thans komt de zon op!" En een overweldigend licht stroomde op haar toe; — het kind was weg; zij werd naar boven gedragen. Het was koud om haar heen; zij hief het hoofd op en zag, dat zij op het kerkhof lag, op het graf haars kinds. Maar God was in den droom een steun voor haren voet geworden, een licht voor haar verstand;—zij boog hare knieën en bad. "Heer, mijn God! Vergeef mij, dat ik eene onsterfelijke ziel van hare vlugt wilde terughouden, dat ik mijne pligten jegens de levenden, welke gij mij hier schenkt, vergeten konde."

Het was als of haar hart verlichting bespeurde. Daar brak de zon door, een vogeltje zong boven haar, en de kerkklokken luiden tot de vroegpreek. Alles was heilig om haar heen, heilig als in haar hart. Zij kende haren God, zij kende hare pligten, en vol verlangen snelde zij naar huis. Zij boog zich over haren man heen, haar warme innige kus wekte hem; zij spraken woorden uit het hart en vol liefde, en zij was sterk en zachtmoedig, gelijk het de vrouw zijn kan en van haar kwam de bron van troost:—

Het beste steeds is Godes wil.

En de man vraagde haar: "Van waar bekwaamt gij op eens deze sterkte, deze troostende gemoedsstemming?"

En zij kuste hem, kuste de kinderen:

"Ik bekwam dien van God, bij ons kind in het graf!"

Agenten voor den Nieuwsbode

Amsterdam, Wis.—A. Stokdijk.
Oostburg, Wis.—A. van de Wall.
Sheboygan Falls.—C. F. Feltzer.
Milwaukee.—J. H. van de Pinsschoot.
Alto, Wis.—J. Landaal.
Chicago, Ills.—F. Pandeloup.
Hope, Ills.—G. van der Syde.
Thornton, Ills.—M. Jongen.
Keokuk, Iowa.—D. Gleijsteen.
Pella, Iowa.—J. L. Bouwman.
Cincinnati, Ohio.—C. M. Braam.
Cleveland, Ohio.—H. Ochsner.
Green Bay, Wis.—J. B. A. Massé.
Holland, Mich.—Isaak Cappon.
Kalamazoo, Mich.—J. Van Landegend.
Grand Haven, Mich.—[illegible]
Grand Rapids, Mich.—
Rochester, N.Y.—[illegible]
Albany, N.Y.—J. Wolf.
New York City.—[illegible] W. F. Otten.
Paterson, New Jersey.—L. Kwik.

Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij bovengenoemde agenten aan te melden, of het geld (in goede bankbiljetten) A TWEE DOLLARS per jaar, in eenen brief te sluiten, met duidelijke opgave van naam en adres, dezen aan te zenden aan

A. POTT,
Sheboygan, Wis.

☞ Agenten worden gevraagd voor de nog open standplaatsen, wordende iederen Agent een behoorlijk percentage toegestaan.

☞ DE NIEUWSBODE KOST VOOR HET LAND $2,50 PER JAAR; $2,00 IN DE ZES MAANDEN; ENKELE NOMMERS 10 CENTS.

[illegible]

"Vergeet gij dan mijne gelofte, Pieter?"

"Neen, neen! Ik denk er wel aan. — Maar wat kan dat helpen? Hier te land is er niet eens een denneboom, om op te sieren! Dus kan men niet kersmis vieren, Jonathan!"

"Maar iets goeds kan men toch doen, Pieter! En ik heb reeds besloten . . . ."

"Wat?"

"Een paard van den heer Seijders te leenen, geld bij mij te steken, en eenen rid in de omstreek te doen. Armen en ongelukkigen zijn er over al, Pieter, als men er slechts naar zoekt."

"Hm! Dan dien ik mij ook wel een paard te laten zadelen," meende Pieter.

"Nu ja, dat was het juist, waarom ik u opzocht! Derhalve vergezelt gij mij?"

"Tot aan het einde der wereld, Jonathan! Dat spreekt van zelf!"

"Welnu dan, Pieter, voorwaarts! Iets goeds kan men niet snel genoeg doen!"

Jonathan verzocht mijnheer Seijders om paarden, die bereidvaardig gegeven werden, en stak geld bij zich, waaraan hij geen gebrek had.

"Maar waarheen wilt gij eigenlijk?" — vraagde de heer Seijders.

"Op goed geluk af in de omstreek rond rijden," antwoordde Jonathan.

"Neem dan ten minste wapenen mede," verzocht de heer Seijders. "In onze bosschen zijn de panters in het geheel niet zeldzaam, en rondzwervende Indianen zijn in het geheel niet te vertrouwen."

"Mijnheer Seijders heeft gelijk," zeide Pieter, toen Jonathan met zijn antwoord aarzelde. "Een geweer op den rug en een hertsvanger aan de zijde bezwaren niet, en in allen gevalle — beter is beter. [illegible]

maken, en ofschoon ik juist niet veel vrees gevoel, vind ik het toch juist niet slecht, als men een weinig voorzigtig is. In het ergste geval kunnen wij, als zich geen panter laat zien, een paar vogels voor ons middagmaal schieten, en dan hebben wij een weinig jagtvermaak op den koop toe. Geef de geweren maar op, mijnheer Seijders, en twee hertsvangers of iets anders van dien aard."

Jonathan liet het zich welgevallen, de wapens mede te nemen, ofschoon hij de bezorgdheden van Pieter geheel overtollig vond, en welgemoed reden zij toen op hunne vlugge paarden weg.

Afwisselend tusschen bloeijende plantagien en onbebouwde streken, die nog de bekoorlijkheid van tropische woestenij aanboden, draafden zij op goed geluk af, gelijk Jonathan gezegd had, voorwaarts. Bij de groote plantagien hielden zij niet op, maar wel menigvuldig bij afgelegene, nederige, en armzalig uitziende hutten, die eenzaam in de bosschen verstrooid lagen. Hier stegen zij gewoonlijk af, en traden de armoedige woningen binnen, om kennis met derzelver bewoners te maken, en in de meeste gevallen volgden hen, als zij er weder uitkwamen, vrouwen en kinderen met vrolijke gezigten, en zegenden hen, en zagen hen lang na, zoo lang tot paard en ruiter in de groene schaduw der bosschen verdwenen, en als zij [illegible] vrolijke te veranderen, tot Pieter einde-

lijk, daar de zon zich tot den ondergang neigde, dan toch het gevoelen uitte, dat men aan het terugkeeren naar Paramaribo denken moest, in geval Jonathan den lust niet had, om den nacht in de bosschen door te brengen.

"Daarover zou ik mij ook al niet bekommeren," gaf Jonathan ten antwoord. "Maar inderdaad, ons rondzwerven kan niet veel meer baten, want ik moet u zeggen, Pieter, dat ik nog maar een goudstuk in den zak heb!"

"Des te beter," antwoordde Pieter, "dan hoeft gij u zelven geene verwijtingen te doen. Willen wij dus omkeeren?"

"Niet zoo haastig, Pieter! Hoe ver denkt gij, dat wij van Paramaribo af zijn?"

Pieter keek om, zag naar een merkteeken, dat hem den afstand kon laten bepalen, maar vond niets, en schudde bedenkelijk het hoofd.

"Jonathan," zeide hij, "door al het weldoen hebben wij geheel vergeten, acht op de rigting te slaan, die wij nu eens zoo en dan weder zoo genomen hebben. Ik geloof dat wij naar alle streken van het kompas gereden hebben, en kunnen even zoo goed een uur, als vijf of zes uren van Paramaribo af zijn."

"Gij weet alzoo niet eens de rigting, die wij nemen moeten, om langs den naasten weg de stad te bereiken?"

"Zoo min als gij, Jonathan! Ik beken dat het mij juist zoo voorkomt, als of wij eens regt duchtig in het net zaten."

"De klem is juist zoo erg niet, Pieter! Eenen nacht in de open lucht doorbrengen, dat houd ik in dit klimaat voor geene groote ramp."

"Maar wat te doen, Jonathan? Gij schijnt geheel en al de panters te vergeten, en wij bevinden ons hier in eene zoo aardige wildernis, in welke best een gansch

dozijn van die wilde katten in verborgen kan wezen."

"Juist zoo, Pieter! Maar wees niet bang," antwoordde Jonathan glimlachend en zorgeloos. "Ik geloof nu eenmaal niet, dat mijnheer Beukelaar ons naar Suriname heeft gezonden, om door panters verscheurd en opgegeten te worden. En hoor nu toe, Pieter. Wij zullen de paarden de sporen geven, en een uur lang goed doorrijden. Misschien vinden wij den regten weg, misschien treffen wij eene hut of ook slechts een enkel mensch aan, die ons te regt wijst, in dit geval keeren wij naar Paramaribo [illegible], onder die voorwaarde namelijk, dat wij niet al te ver zijn afgedwaald. Doch, kunnen wij deze wildernis niet uit, welnu, Pieter, dan schieten wij ons een dozijn papegaaijen, plukken ze, maken vuur aan, braden ze, eten ze op, en overnachten voor de verandering eenmaal in het bosch. Het vuur zal ons de panters wel van het lijf houden, en in het ergste geval laden wij kogels in onze geweren en schieten wij ze neder, als zij te vermetel worden. Welnu, Pieter, wat denkt gij daarvan?"

"Ik denk, dat ons geen andere uitweg overblijft, en dat wij dus uwe wijsheid volgen moeten," antwoordde Pieter. "Overigens zult gij nu wel toestemmen, dat het geenszins overtollig was, de geweren mede te nemen. Zonder geweren geene vogels!"

"En geene wapens tegen de panters," voegde Jonathan er bij. "Ik beken, dat ik het heden morgen [illegible] Maar wat nu! Voorwaarts alzoo, mijn vriend!"

"Voorwaarts!" zeide Pieter, en gaf zijn paard de sporen.

Een vol uur lang reden beiden in eenen sterken draf door de woudeenzaamheid, maar hunne hoop van ergens op [illegible]